

Kristaus liudijimas

Vienas iš daugelio krikščionių...

Kristaus liudijimas

© 2010 Gerimantas Gaigalas

Visos teisės saugomos. Be autoriaus sutikimo šios knygos negalima perspausdinti ar kaip kitaip dauginti ir kopijuoti.

ISBN 978-1-4461-6056-5

Citatos naudotos iš lietuviškojo Kosto Burbulio Biblijos vertimo, leisto 1996.

Dėl nemokamų šios knygos egzempliorių galima kreiptis adresu jotikslas@gmail.com

TURINYS

IŽANGA	7
1 SKYRIUS Tikrasis Liudytojas	9
2 SKYRIUS Prisimink, koks Jis	21
3 SKYRIUS Šviesos liudijimas	27
4 SKYRIUS Dieviškos prigimties liudijimas	31
5 SKYRIUS Dievo asmens liudijimas	39
6 SKYRIUS Jo malonės liudijimas	49
7 SKYRIUS Jo valios liudijimas	57
8 SKYRIUS Gyvybės medžio liudijimas	71
9 SKYRIUS Dievo jėgos liudijimas	81
10 SKYRIUS Liudijimas ir skelbimas	93
EPILOGAS	99

Ši knyga skiriama
kiekvienam, kuris ją perskaitys

IŽANGA

Tiek pirmoji knygelė „*Jo Tikslas*“, tiek ir ši „*Kristaus liudijimas*“, yra neplanuotos ir parašytos negalvojant apie tai, kas jas skaitys, nesvarstant apie jų ateitį, stilių, vertinimą ar sklandų minčių dėstymą. Abi jos parašytos tikėjimu, kaip atsakas į Ganytojo balsą, kuris šaukia ir veda savąsias avis, o jos seka paskui, girdėdamos pažįstamą balsą.

Pirmąją knygelę „*Jo Tikslas*“ rašiau kaip asmeninius užrašus ir laikiau sau, tarytum mažą duonos kepalą, kurio, atrodė, pakaktų tik pačiam prasimaitinti, ir kurio kitiems tikrai neužtektų. Tačiau Viešpats paskatino atnešti Jam tai, ką laikiau maža, kad parodytų, jog Jo rankose maži dalykai auga ir didėja. Tada ir išvydau stebuklą – tai, kas atrodė neplanuota ir neįmanoma, Viešpaties rankose pradėjo augti.

Atidavęs mažą duonos kepalą, supratau, kad dabar jau nieko neturiu - neturiu ką rašyti ar kuom dalintis, galiu tik stebėti, ką Jis daro su šiuo duonos kepalėliu. Tačiau vėl Dievo Dvasia parodė tai, ko anksčiau nepastebėjau:

“Jie atsiliepė: “Mes čia turime tik penkis kepalus duonos ir dvi žuvis”. Jis tarė: “Atneškite juos man”. Ir, liepęs miniai susėsti ant žolės, Jis paėmė penkis duonos kepalus ir dvi žuvis, pažvelgė į dangų, palaimino, laužė ir davė kepalus mokiniams, o tie dalijo žmonėms. Visi valgė ir pasisotino. Ir **surinko** dvylika pilnų pintinių **likusių trupinių**. O valgytojų buvo apie penkis tūkstančius vyrų, neskaičiuojant moterų ir vaikų.” (*Mato 14:17-21*)

Kada rašiau sau, atrodė, kad turiu tiek nedaug, kad net gėda duoti, bet kada tai atidaviau, pastebėjau aplink likusių trupinių. Tada ir išgirdau Jo Dvasią tariant: „Surink visus trupinius ir sudėk

į pintinę”. Pradėjęs rinkti atlikusius trupinius, sudėjau juos į vieną krūvą, į vieną pintinę ir vėl gavosi knygelė, kurios neplanavau ir nesitikėjau...Vis dėlto, koks realus ir veikiantis yra Dievo žodis.

Ši knygelė tokia panaši į pirmąją, gal todėl, kad iš to pačio duonos kepalas, kuris buvo padaugintas, bet kartu ir skirtingas. Ji ne apie taisykles, papročius, tradicijas ar moralę, ji ne apie gėrį ir blogį, gerą elgesį ir savęs tobulinimą. Ji apie vieną asmenį, apie Dievo Sūnų Jėzų Kristų, kuris liudija, koks iš tiesų yra Dievas. Ji taip pat apie tai, kaip Jo liudijimas keičia mano ir tavo širdį.

Dažnai užduodavau sau klausimą, kaip liudyti Kristų, kodėl kartais pasakojimai apie Jį neveikia, nepaliečia kitų širdies, nepakeičia jų gyvenimo, o taip dažnai virsta tik ginčiais ir apsikeitimais teorijomis. Kartais taip gražiai pasakoji apie Dievą, apie Jo darbus, išvardini visus girdėtus stebuklus ir vis tiek nieko...Tada išrenki patį didžiausią stebuklą, apie kurį girdėjai, papasakoji apie pačius netikėčiausius įvykius, ir vis tiek nieko.

Kodėl dažnai tiek „pumpuoji“, prakaituoji, tarytum, tau reikėtų įrodinėti, kad Dievas yra, tarytum reikėtų atitempti ir pritraukti prie Jo? Nors Jėzus pats yra pasakęs:

O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs”. (*Jono 12:32*)

Tai kodėl taip dažnai trauki žmones prie savęs, prie savo bažnyčios, prie savo grupės, prie savo namų, prie savo įsitikinimų, prie savo pastoriaus ir savo draugų? Tada tiek reikia jėgų, pastangų, marketingo, reklamos, raginimų ir kvietimų, tačiau, kodėl tada pats Jėzus netraukia prie savęs?

Kas yra Kristaus liudijimas – tikras, gyvas, veikiantis ir autentiškas?

1 SKYRIUS

Tikrasis Liudytojas

Dievas sukūrė žmogų, kad jis būtų panašus į Kūrėją, kad per bendravimą su žmogumi Dievas galėtų parodyti visai dangaus kūrinijai, angelams, valdžioms ir kunigaikštystėms, koks Jis yra, parodyti ir atskleisti visą save. Žmogus skirtas šiai privilegijai, kad pažintų Kūrėją, taptų Jo dalimi ir, gyvendamas Juo, skleistų Dievo pažinimą ir šlovę. Taip prasidėjo nuostabus Dievo planas – žmogaus sukūrimas ir bendrystė su juo.

Adomas bendravo su Dievu, stebėdamas Jo kūrybą, išmintį ir jėgą. Jis matė Dievo neaprepiamą galybę, džiaugėsi Jo darbais ir pats dalyvavo kūrimo procese. Adomas davė vardus Dievo kūriniams, o Viešpats stebėjo ir rodė visiems per Adomą, kokia neaprepiama Jo galybė, didybė ir išmintis.

Viešpats Dievas, padaręs iš žemės visus žvėris bei padangių paukščius, juos **atvedė prie Adomo, kad matytų, kaip jis juos pavadins**; kaip Adomas pavadino kiekvieną gyvą padarą, toks ir yra jo vardas.
(*Pradžios 1:9*)

Angelai, valdžios ir kunigaikštystės dangaus srityse bei visi dangaus kūriniai stebėjo, kaip Dievas atskleidžia ir parodo savo didybę ir jėgą, kurdamas plačius vandenynus, užpildydamas juos įvairiausiomis žuvimis, kurios gali pasiekti giliausias vietas, išaugindamas nuostabiausių rūšių augalus ir medžius, užpildydamas žemę paukščiais ir gyvūnais, kurie savo spalvomis, dydžiu ir garsais kėlė nuostabą ir susižavėjimą, sukurdamas patį žmogų, taip panašų į save, kad kartu su juo dalinosi kūrinijos grožiu. Bet tai buvo tik pradžia - tik pradžia to sumanymo, turinčio atskleisti Viešpaties gelmes visatai ir užpildyti ją Dievo

šlove per bendravimą su žmogumi. Tai buvo kelio pradžia į Dievo pažinimą. Taip prasidėjo bendravimas tarp Dievo ir žmogaus, kad Dievas parodytų, koks Jis yra iš tiesų, o žmogus pažintų Jį.

Tačiau jau pačioje pradžioje šį bendravimą nutraukė Adomo nuodėmė, jo nepaklusnumas ir apsisprendimas eiti ne Dievo pažinimo keliu, bet pažinti gerį ir blogį. Nuo tada visas žmogaus dėmesys nukrypo į savarankišką gėrio ir blogio siekimą, jų ragavimą, kurie auga iš to pačio nepaklusnumo medžio. Dievas tapo paslėptas, nematomas, tolimas, nepažįstamas ir svetimas. Dabar žmogus mato tik gerus arba blogus darbus, bet nustojo regėti Dievą. kažkas pasikeitė su mūsų regėjimu – mes nebematome Dievo, vietoje to matome tik gerus arba blogus darbus, kuriuose nėra Jo pažinimo. Dievas mums tapo paslėptu.

To, ko mes nebematome, to mes nepažįstame. To, ko mes nepažįstame, tą mes ignoruojame. Toks tapo žmogus. Įvyko didžiulis pasikeitimas žmogaus ir Dievo santykiuose. Kai Adomas nesutiko eiti Dievo pažinimo keliu, mes praradome regėjimą - mes iš tiesų nebematome Dievo. Jo nebepažįstame, nebežinome, koks Jis yra. Po nuodėmės Adomas išgirdo tik Jo balsą:

Dienai atvėsus, **išgirdę** Viešpaties Dievo, vaikščiojančio sode, balsą, Adomas ir jo žmona pasislėpė nuo Viešpaties Dievo veido tarp sodo medžių. (*Pradžios 1:8*)

Paslėptasis Dievas. Nuo tada prasidėjo spėlionės apie Dievą, vaikščiojimas apgraibomis tamsoje ir spėjimas – koks yra Jis? Jo nematydami, pradėjome Jį lyginti su gyvūnais, dangaus kūnais, statiniais, kitais žmonėmis ir su bet kuo, ką tik sugebame matyti. Nuo žmonijos kritimo pradžios Dievas yra paslėptas, nematomas. Žmogus nebežino, koks Jis. Mums kyla tiek daug klausimų apie Dievą, kas tik patvirtina, kad Jo nepažįstame. Mes tik girdėjome

atgarsį iš savo protėvių, kad Jis yra, atgarsį, ateinantį iš Adomo laiku, tarytum šaukiantį: “Kur tu esi?”

Žmonės nesiginčia, ar yra Dievas. Visi sutinka, kad Jis yra, visi į kažką tiki, tik nežino, į ką. Tačiau esminis klausimas, koks Jis? Mes nežinome, koks Jis yra. Dievo būvimo įrodymas, išlikęs nuo mūsų protėvio Adomo, suvokimas, kad Jis yra. Mes gimstame paveldėdami iš Adomo tą dalelę Jo būvimo, galybės ir kūrybos pažinimo.

Todėl taip pat nėra ginčų apie Jo didybę, dievystę ir galybę.

Per kūrinių Jis ne tik skelbia, kad Jis yra, bet ir rodo savo išmintį ir neaprepiamą didybę. Senojo Testamento Jobo knyga yra persunkta klausimų ir diskusijų apie Visatos valdovą. Jobas su kitais išminčiais ginčijasi ir diskutuoja apie Dievą, bando suprasti Jo elgesį, mintis, motyvus, tačiau nesupranta ir dažnai dėl to piktinasi. Kada šios knygos pabaigoje Dievas prakalba Jobui, Jis nepateikia nei vieno atsakymo į klausimus apie save, tarytum kelias į Dievo pažinimą vis dar būtų uždarytas. Dievas tik primena Jobui tą pažinimo lygį, kurį spėjo patirti Adomas – Dievo didybės ir galybės suvokimą per kūrinius.

Kur buvai, kai Aš dėjau žemės pamatus? Atsakyk, jei supranti. Ar žinai, kas nustatė jos dydį, kas ją išmatavo? ...<> Ar išmatavai žemės platybes? Atsakyk, jei visa tai žinai. (*Jobo 38 : 4-6, 18*)

Jobui Dievas klausimų forma parodė savo išmintį ir galybę, primindamas, tai, ką mes visi galime matyti ir žinoti. Tačiau Jobas negalėjo pamatyti Dievo širdies, tarytum Dievas būtų parengęs kažką nuostabesnio mums, tarytum visa žemė lauktų tikro liudytojo, kuris paskelbtų ir apskytų viską apie Dievą, paliudydamas, koks iš tiesų yra Dievas.

Tiek, kiek Adomas spėjo pažinti Dievą, tiek mes paveldime, nes tai mums atidengta. Dievas negalėjo atimti tos dalies pažinimo,

kurį spėjo patirti Adomas – per Dievo kūrinius matoma Dievo galybė, didybė ir Jo nepaneigiamas būvimas.

Jo neregimosios ypatybės - Jo amžinoji galybė ir dievyستė nuo pat pasaulio sukūrimo **aiškiai suvokiamos iš Jo kūrinių**, todėl jie nepateisinami.
(Romiečiams 1:20)

Tačiau Jis **nepaliko savęs nepaliudyto, darydamas gera**, duodamas mums lietaus iš dangaus ir vaisingų metų, pripildydamas mūsų širdis maisto ir džiaugsmo”.
(Apaštalų Darbai 14:17)

Tačiau per kūrinius, žvelgdami į neaprėpiamus visatos tolius, atrasdami vis didesnių mastelių žvaigždynus bei galaktikas, žiūrėdami į Dievo išmintį gamtoje, girdėdami vandenyno ošimą, užuosdami pušyno kvapą, matydami augalus ir gyvūnus, kurie lenkia vienas kitą grožiu ir sugebėjimu gyventi įvairiausiose sąlygose, prasiskverbdami iki žmogaus ląstelių, genų ir smulkausių dalelių, mes matome Jo būvimo įrodymą, Jo galybę, bet per tai pažinti Jį - negalime. Širdis trokšta Jį pažinti, bet nežino, kaip. Todėl dažnai tik sėdime prie jūros kranto, žvelgiame į tolį, ir dūsaujame...

Religija. Daugelis bando numalšinti šį troškulį religijoje, humanizme, gerame elgesyje, tarytum ieškodami paslėpto Dievo, tarytum bandydami Jį pažinti, tačiau viskas, ką gali suteikti religija ar bet koks kitas gero elgesio kodeksas – yra tik šakos to pačio gėrio ir blogio pažinimo medžio, kur mes dar kartą atrandame savo nepaklusnumą ir apsisprendimą žiūrėti į gėrį arba blogį, bet ne į Dievą.

Ieškodami Jo religijoje, mes taip pat nusiviliame, nes ten Jo nėra. Kiekviena religija yra pilna taisyklių, tradicijų, ritualų, moralės ir elgesio normų, bet Jo širdies ten nerandame. Nei viena religija nežino, koks yra Dievas, nes niekas iš žmonių Dievo nematė,

todėl kaip gali Jį pažinti ir apie Jį pasakoti – pasakoti apie Tą, kurio nematė?

Taigi, lieka tik spėlioti. Todėl visos religijos, lyg susitarusios, nežinodamos, koks Jis yra, padeda Dievo pažinimą į šalį, uždėdamos antspaудą “visi keliai veda į tą patį Dievą”, kurio niekas nematė, nepažįsta ir nežino, koks Jis yra.

Religija, tai tas pats vaisius nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio, kuri moko pažinti save, pažintį gėrį ir blogį, bet nususka nuo pačio Dievo. Kiekviena religija sako, ką reikia daryti, kokius darbus atlikti, kokius ritualus ar taisykles vykdyti, kokias pastangas dėti, kaip gerai elgtis, nuo ko susilaikyti... Bet dažniausiai nieko nekalba apie patį Dievą, **koks Jis yra?**

Vietoje Jo mes ragaujame savo silpnumo, nuodėmingumo pažinimą, bet Dievo širdis lieka uždengta. Patys religingiausi žmonės gūžčioja pečiais, bandydami papasakoti apie Dievą. Būdami religingi, mes galime išvardinti taisykles, įvertinti kitų elgesį, pasakyti, kas galima, o kas ne, bet kai kas nors paklausia, koks yra Dievas, mes nutylame ir...išvardiname, kokius gerus darbus reikia daryti.

Mano tauta kvaila, **ji manęs nepažįsta**. Jie neprotingi vaikai, neturintys supratimo...<> (*Jeremijo 4:22*)

Dažniausiai Dievas paliekamas nuošalyje, kaip beasmenis, abejingas, piktas ir turintis visą valdžią bei galybę, ir darantis, ką nori. Niekas nežino, koks Jis yra, kokios Jo mintys, kokia Jo širdis, ko Jis siekia, kuo žavisi, kam pritaria ir kuo džiaugiasi. Tu turbūt nusijuoksi, pagalvojęs, ar Dievas gali būti toks asmeniškias, toks tikras, toks realus, kaip tu? Jei pažvelgtum į tai, ką Jis sukūrė, pamatytum tokią įvairovę, kuri yra tik Jo galybės lašelio atspindys. Ar žinai, kad pasaulio mokslininkai ir astronomai tvirtina, kad 96% visatos vis dar yra paslaptis? O kaip su Jo širdimi, kiek jos mes pažįstame?

Kaip pažinti Dievą, kas gali apie Jį papasakoti ir paliudyti, koks iš tiesų yra Kūrėjas? Kūrėja - tik Jo rankų darbas, religija – tik gėrio ir blogio medžio šakos, žmogus papasakoti apie Jį negali, nes nei vienas iš žmonių Jo nematė, pas Jį užengti į dangų taip pat negalime. Kas tada prileis mus prie gyvybės medžio, prie užverto kelio, prie Dievo pažinimo, kurį Jis siūlė iš pradžių Adomui?

Nuo žmonijos istorijos pradžios, visi laukia kažko, kas paliudytų apie Dievą. Net iki dabar pasaulyje tvyro įtampa, tarytum visi kažko lauktų. Mokslininkams pripažinus evoliucijos teorijos nepagrįstumą, nebeliko net smėlio pagrindo, tik spėlionės – koks Jis, kuris viską sukūrė?

Papasakoti ir paliudyti, koks yra Kūrėjas, gali tik tas, kas yra Jį matęs, kas yra pas Jį buvęs. Reikalingas tikras liudytojas. Kažkas, kas ne tik papasakotų apie Jį, bet kas paliudytų. Kažkas, kas ateitų iš aukštybių ir viską mums apreikštų, viską apšviestų ir parodytų, koks iš tikrųjų yra Dievas.

Moteris Jam sako: “Žinau, jog ateina Mesijas (tai yra Kristus). **Atėjęs Jis mums viską paskelbs**”. (*Jono 4:25*)

Koks Jis, kuris sukūrė tai, į ką užvertę galvas grožimės ir kas atsakytų į mūsų viduje virpančius klausimus: ar Dievas nori man gero, ar Jis pažįsta mane, kas bus po mirties, kokį Jį išvysiu, ar Jis rūstus, ar Jis nuteis mane, ar Jis teisingas, ką Jis galvoja, ką Jis jaučia, ar aš Jam rūpiu, o gal esu tik maža bereikšmė dulkelė...Klausimų apie Jį tiek daug, kaip apie tolimą ir nepažįstamą asmenį.

Norint pažinti Dievą, žmogui būtina Jį matyti, nes nematydamas, žmogus negali pažinti. **Mums reikia būtinai pamatyti**, nes tik taip galime pažinti Kūrėją. Reikia tikro ir matomo liudytojo.

Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, **nes Jos nemato ir nepažįsta.** (*Jono 14:17*)

Koks nuostabus yra Kūrėjas, kuris pirmas atsiliepia į širdies troškimą ir nutiesia kelią pas save, atveria vėl priėjimą prie Dievo pažinimo ir Jo gyvybės medžio. Jis išėjo mūsų pasitikti, kad mes praregėtume, ir matydami, pažintume Jį. Jis pasiuntė tikrą liudytoją, Dievo Žodį ir savo Sūnų.

„Laodikėjos bažnyčios angelui rašyk: „Tai skelbia Amen, ištikimasis ir **tikrasis Liudytojas**, Dievo kūrinijos pradžia. (*Apraiškimas Jonui 3:14*)

Jėzus Kristus yra tikrasis Dievo liudytojas, per Jį buvo sukurti dangūs ir žemė, Jis žino, kaip Dievas kūrė, kaip nustatė vandenynams ribas, kaip paskyrė paukščiams erdves, kaip užpildė žemę gyvybe ir kaip įkvėpė Adomui gyvastį. Jis viską kartu kūrė, matė, stebėjo. Jis žino, kodėl Dievas kūrė, ko Jis siekė, su kokia širdimi ir mintimis įžiebė žvaigždes, su koku žvilgsniu palydėjo pirmą kartą skrendantį paukštį. Jėzus Kristus pažįsta visą Dievo jėgą, galybę ir didybę, todėl Jis – tikrasis liudytojas.

Nes Juo sutverta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima; ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios, - visa sutverta per Jį ir Jam. (*Kolosiečiams 1:16*)

Jėzus Kristus vienintelis matė Tėvą. Adomas stebėjo Jo galybę ir didybę per kūrinis, Kristus gi – matė patį Tėvą. Jis buvo su Tėvu dar prie atsirandant pradžiai, todėl Jis – tikrasis liudytojas.

Dievo niekas niekada nėra matęs, **tiktai viengimis Sūnus**, Tėvo prieglobstyje esantis, mums Jį apraiškė. (*Jono 1:18*)

Jėzus Kristus pažįsta Tėvą. Jis matė ne tik visus Jo darbus, bet pažįsta Tėvo širdį. Jėzus Kristus mato giliausias Tėvo širdies kerteles, pažįsta Jo mintis, jausmus, valią ir sprendimus. Jis žino apie visą Dieve paslėptą grožį, Jo meilę, gailestingumą, teisingumą, malonę, pasiaukojimą ir atsidavimą, savęs išsižadėjimą, ramybę ir šlovę. Todėl Kristus – tikrasis liudytojas.

Viskas man yra mano Tėvo atiduota; ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei **Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus** ir kam Sūnus nori apreikšti.
(Mato 11:27)

Kristus atėjo į žemę iš aukštybių, iš Tėvo gelmės, todėl gali paliudyti, koks yra Dievas. Jis vienintelis gimė nenatūraliu būdu, parodydamas iš kur Jis atėjo, tarytum turintis antspaudą – tikrasis liudytojas.

Niekas nėra pakilęs į dangų, kaip tik **Tas, kuris nužengė iš dangaus**, - Žmogaus Sūnus, esantis danguje. (*Jono 3:13*)

Štai, kokį liudytoją pasiuntė Dievas, kad mes pažintume Jį. Jis nepasiuntė angelo ar archangelo, Jis net nepasiuntė savo šlovės cherubino, kuris galėtų papasakoti tik apie Dievo galybę ir spindesį. Jis pasiuntė savo Sūnų, kuris yra visa Dievo pilnatvė, tikroji ir atlapota Dievo širdis, kad mes pažintume Jį visą iš vidaus.

Jame kūniškai gyvena visa Dievybės pilnatvė,
(*Kolosiečiams 2:9*)

Žinodamas, kad be regėjimo žmogus negali pažinti Kūrėjo, Dievas pasiuntė **matomą** liudytoją – Jėzų Kristų, kurį buvo galima paliesti ir pačiupinėti. Dabar vėl galime matyti, nuo Edeno sodo laikų vėl matome, praregėjome, nes regėdami Kristų, vėl galime pažinti Dievą. Kokia Dievo malonė, koks sugrįžimas. Bet

ši kartą Dievas paruošė mums kažką daugiau. Adomui Jis rodė savo galybę, jėgą ir išmintį, mums gi per Kristų, Jis nutarė parodyti visą save - visą savo širdį Jis plačiai ją atvėrė ir įsileido vidun, tarytum šaukdamas, pažiūrėk, ar matai Mane? **Štai koks Aš esu.**

Jėzus jam taria: “Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar manęs nepažįsti? **Kas matė mane, matė Tėvą!** Tad kaip gali sakyti: ‘Parodyk mums Tėvą?’ (*Jono 14:9*)

Nuo šiol Dievas tapo matomu Jėzuje Kristuje. Kelias prie Jo pažinimo per Jėzų tapo vėl atviras kiekvienam, kuris tiki. Koks nuostabus ir tikras liudytojas atėjo į žemę. Jis pažįsta visą Tėvo širdį, girdi visas Jo mintis ir mato visus Jo darbus. Dievas viską rodo Kristui, kad ir mes matytume.

Nes Tėvas myli Sūnų **ir rodo Jam visa**, ką pats daro. Ir Jam parodys dalykų, dar didesnių už šituos, kad jūs stebėsitės. (*Jono 5:20*)

Tikrasis liudytojas atskleidžia, koks iš tiesų yra Kūrėjas, kokia iš tiesų yra Jo širdis. Ir valia. Jis skelbia apie Tėvą, apie paslėptąjį Dievą, apie Jo parengtą išgelbėjimą, apie Jo meilę ir valią. Neslėpdamas nieko, Kristus liudija Jo širdies gelmes, Jo troškimus ir valią, Jo gailestingumą ir teisingumą, apie neišsemiamus Dievo malonės, teisingumo, meilės, pasiaukojimo, kilnumo ir pažinimo turtus.

Tačiau Jėzus atėjo ne tik paskelbti apie Dievo meilę, teisingumą, gailestingumą, atleidimą ir pasiaukojimą, bet paliudyti, kad mes tai PAMATYTUME. Bet ar galima pamatyti Dievo širdį, ar galima pamatyti Jo meilę ir teisingumą, malonę ir atleidimą, rūpestį ir šventumą?

Ir vis dėlto, kas yra Kristaus liudijimas, ar tai yra pasakojimas, skelbimas? Kaip apie Dievą liudija Kristus? Dievo žodyje parašyta, kad Dievo liudijimas yra didesnis už žmonių. Kuo gi skiriasi žmonių ir Dievo liudijimas?

Jeigu priimame žmonių liudijimą, tai **Dievo liudijimas didesnis...**<> (1 Jono 5:9)

Dievo liudijimas yra toks skirtingas nuo žmonių liudijimo, kad dažnai mums būna sunku jį priimti. Dievo liudijimas yra tikras, realus, autentiškas, o svarbiausia - matomas. Kristus prieš visą žemės ir dangaus kūriniją, paliudijo matomai Dievo širdies lobynus. Jis nepapasakojo apie tai, koks yra Tėvas, Jis tai paliudijo. Kaip?

Kad paliudyti Dievo meilę, Jis priima nemylimus ir atstumtuosius, kad paliudyti Dievo teisingumą – Jis įvykdo už mus teisingumo reikalavimus, gyvendamas silpname žmogaus kūne, kad paliudyti Dievo malonę ir gailestingumą – Jis eina mirti ant kryžiaus ir prisiima bausmę už mus, kad paliudyti Dievo jėgą – Jis tampa silpnas ir leidžiasi būti plakamas ir nukryžiuojamas, kad vėliau Dievo jėga pasirodytų Jo prisikėlime. Kad paliudyti Jo rūpestį – Jis viską išdalina, kad paliudyti Dievo pasiaukojimo turtus – Jis guldo savo gyvybę už kitus, kad paliudyti Dievo atleidimą – Jis leidžiasi būti įžeidžiamas ir žeminamas, kad paliudyti Jo kantrybę – Jis kenčia, kad paliudyti Jo gerumą – Jis priima kiekvieną. O, koks tikras, didingas Kristaus liudijimas, taip skirtingas nuo žmogiško.

Tai yra tikras liudijimas. Tai ne pasakojimas ar informacija. Kodėl tai liudijimas? Todėl, kad Jis – MATOMAS, nes mes galime tai matyti, pačiupinėti. Jis ne tik pasakoja, Jis atsiduoda Tėvo darbui, kad Dievo širdies turtai būtų matomi, pažįstami ir prieinami kiekvienam, kad Tėvas būtų išaukštintas, Jam esant žemumoje, apsijuosus tarno prijuoste, kad Jo silpnume, aukoje ir savęs

išsižadėjime mes pagaliau PAMATYTYME, kaip Dievas mus myli ir kokia plati yra Jo širdis.

Dievo giliausia širdies vieta, Jo briliantas, vainikas ir šlovė per Kristaus auką tapo matoma visa kūrinijai, kuriai Dievas parodė, kad Jis įvykdo ir nepanaikina teisingumo reikalavimų, kurie reikalauja mūsų bausmės, bet pats atlieka mirties bausmę už mus, atverdamas malonės, gailestingumo ir atleidimo fontaną, trykštantį iš Jo širdies. Štai koks mūsų Dievas: viską paaukoja, viską atiduoda, prisiima bausmę, išlaisvina, išgydo ir triumfuoja teisingume, patvirtindamas įvykdytą bausmę ir nesibaigiančią malonę mums Kristuje. Štai koks Jo charakteris. Dievas tapo artimas, vėl matomas, pažįstamas ir dar daugiau... Dievo pažinimas nuo Adomo laikų prasiplėtė ir išaugo per Kristų: mes ne tik žinome, kad Jis yra, kad Jis galingas per kūriniją, dabar mes pažįstame, kokia Jo širdis. Ir tai viskas sudėta ir viešai parodyta Jėzuje Kristuje.

Nėra žemėje kitos religijos ar asmens, kurie ne tik papasakotų apie Dievą, bet paliudytų Jį. Nėra, nieko, kas atleistų nuodėmes, kas kitas būtų prikeltas iš mirusiųjų, kad kitas mirtų ir prisiimtų bausmę už mus, kas atvertų visą Dievo širdį ir tave įsileistų vidun. Visa, kas nėra Jėzuje Kristuje yra tik šešėlis, tik blogio ir gėrio pažinimas, nes tai paslepia Dievo žygdarbį ir pačią Jo širdį.

Kada priimi Kristaus liudijimą, tu pradedi skleisti Jo pažinimo kvapą, tada visų angelų akys yra išmeigtos į tave, nes tik per tai jie gali matyti, kokia yra Dievo širdis – tik per tavo ir Kristaus bendrystę.

Nuo šiol tu turi Kristaus liudijimą savyje, todėl tavo gyvenimas pasikeičia, kažkas nuostabaus, gyvo, tikro ir nepakartojamo įeina į tavo širdį.

Aš puoliau jam po kojų, norėdamas jį pagarbinti, bet jis pasakė: „Žiūrėk, kad to nedarytum! Aš esu tarnas,

kaip tu ir broliai, **kurie turi Jėzaus liudijimą.**
(Apreiškimas Jonui 19:10)

Priėmus Kristaus liudijimą, jis pradeda veikti. Dabar tu ne tik skelbsi ir pasakosi apie Kristų, tu liudysi Jį. Turėdamas tai, tu liudysi iš tiesų, KOKS YRA DIEVAS – ne tik pasakosi, bet dalinsiesi tuo pačiu Kristaus liudijimu. Tai nuostabu, pažvelk ir regėk, koks gyvas, tikras yra šis liudijimas ir kaip jis veikia tavyje...

2 SKYRIUS

Prisimink, koks Jis

Naujajame Testamente laiške Timotiejui apaštalas Povilas ragina, kad pastarasis neužmirštų ir prisimintų Jėzų.

Prisimink prikeltąjį iš numirusių Jėzų Kristų iš Dovydo palikuonių, kaip skelbiama mano Evangelijoje...<> (2 *Timotiejui* 2:8)

Atrodo, taip keista rašyti tokį paraginimą tam, kuris tarnauja visa širdimi Viešpačiui, kuriam patikėta skelbti ir mokyti Dievo žodi, apie kurio atsidavimą Viešpačiui liudija pats Povilas.

Tačiau šis paraginimas yra labai svarbus, nes jis susijęs su mūsų regėjimu. Mums būtinai reikia matyti Jėzų, nes užmiršdami, koks Jis yra, mes greitai pametame Jo pažinimo kelią ir nepastebimai grįžtame prie gėrio ir blogio pažinimo medžio, nukreipdami žvilgsnį į savo ar kitų teisumo darbus. Galime daug triūsti dėl Jo, būti užimti begalės darbų dėl Dievo ir nustoti žiūrėti į Jį. Kodėl taip svarbu matyti Jį? Kai matome, koks Jis yra, mes pažįstame Dievą. Tik MATYDAMI pažįstame.

Pažvelk ir prisimink, kokį Jėzų matai. Ar skaitydamas apie Jo akis Apreiškimo Jonui knygoje, tu matai meilę, tekančią iš pačios Dievo širdies, ar žvelgdamas į Jo žibančią juostą aplink juosmenį, matai Jo atsidavimą ir tarnavimą, ar žiūrėdamas į Jo skaistų ir baltą rūbą, matai Dievo šventumą ir tyrumą, ar skaitydamas apie randus ir vinių dūrius Jo rankose, matai Dievo šlovę ir pačią Dievo širdį?

Dievas trokšta PARODYTI ir duoti tai, kas yra Jis. Bet kokia religija stengiasi paslėpti tikrą Dievo charakterį ir daro Jį bejausmiu, nuobodžiu, piktu, abejingu, tolimu ir mirusiu. Kai nematome prieš akis Kristaus, nematome ir Dievo. Kai nežiūrimė

į Jį, prieš mūsų akis išdygsta daug paveikslų, norinčiu “pavaduoti” ir užstoti Kristų.

Ilgai žiūrint į kitus paveikslus, mes tampame stabmeldžiais ir skelbiame “uždengtąją krikščionybę” su nematomu Kristumi. Nežiūrėdami į Jį, užmirštame, koks Jis ir užmetame audeklą ant Jo. Mūsų regėjimas pripranta prie kitų paveikslų, tarytum reklamų iš televizoriaus ekrano, kviečiančių žiūrėti į viską, išskyrus Kristų: besišypsantis ir laimingas baltas ir švytinčiais dantimis gražiu kostiumu apsirengęs vyriškis, šalia taip pat laiminga šeima, neturinti jokių problemų, vaikai žaidžiantys pievoje ir valgantys šokoladą, du dideli šunys bėgiojantys išpuoselėtame sode, prabangi ir patogi mašina pastatyta prie erdvaus namo, šviečianti saulė, laimingas darbas ir kaimynų juokas. Tokį vaizdą piešia ne tik pasaulinės reklamos, bet vis mieliau ir mes žiūrime į tai. Tai tampa svajone, prabudimu su užrašu “man gerai”. Tik tada nepastebime, kad tai yra labai gražus dangalas, po kuriuo paslėpta tai, ką regėjome anksčiau. “Uždengtoji krikščionybė” daug kur užmetė dangalą ant Kristaus, kad niekas Jo nepamatytų. Vietoje to mes matome krikščioniškas denominacijas ir skirtumus, šlovinimo bei pamokslavimo taisykles, tradicijas bei krikščioniškas vertybes, tačiau tiek mažai galime PAMATYTI, koks yra KRISTUS.

Religijoje ne tradicijų skirtumai yra suklaidinimas, o Dievo širdies paslėpimas. Ginčai, ką valgyti, kaip rengtis, kiek kartų melstis, į kokią bažnyčią eiti, kokių tradicijų ir taisyklių laikytis yra bereikšmiai, nes jie neatveria Dievo širdies, jie tik užmeta audeklą ant jos. Kristus gali būti paslėpiamas bet kuo – audeklu, blizgančiu daiktu, darbais, pamaldumu, tarnavimu, kad tik nesimatytų Jo širdies, Jo valios, tikslo, gailestingumo, malonės, o svarbiausia – Dievo Sūnaus žygdarbio, kuriuo Jis atskleidė visą Dievo širdį. Religija paslepia Dievą ir išaukština žmogaus pastangas ir darbus. Ji paslepia ne tik stebuklus (kai kur jie išlieka), bet ji paslepia dar daugiau – patį kryžiaus turinį, patį Kūrėją ir Jo darbą. Paslepia svarbiausia – Dievo žygdarbį, Jo

charakterį ir darbą, kurį Jis nuveikė ir visiems viešai parodė Kristuje.

Jau vien iš kūrinijos grožio ir įvairovės Jis šaukia kiekvienam – Aš Esu. Jis nėra abejingas absoliutas, forma, gėrio masė ar rūstusis teisėjas, dalinantis pakvietimus į rojų. Jis – viską atidavęs ir paaukojęs už mus iš meilės, Jis viską sukūrė vienu savo žodžiu. Nieko nebuvo sukurta kitaip, kaip tik Dievui ištariant žodį. Ir Jis atidavė Jį žmogaus kūnui ir mirčiai už tave. Jis atidavė ir savo Dvasią, kuri dangiška jėga įgyvendina Jo sumanymus. Nėra nieko, ko Jis būtų nepadovanojęs ir atidavęs tau Jėzuje Kristuje. Jis tai padarė iš meilės, plačia, tėviška ir mylinčia širdimi. Ar manai, kad Jis negali sukurti meridianų angelų, neprilygstančio grožio būtybių ir aprenkti juos savo šlove, kad jie dieną ir naktį šlovintų ir dėkotų Jam? Ar Jis negali sukurti akių, pilnų džiaugsmo ir lupų, su šypsena? Ar Jam ko nors trūko ir reikėjo tave išgelbėti, ar Jam tai apsimokėjo? Tačiau Jis visai visatai parodė, koks didis Jo teisumas, kokia beribė Jo meilė ir koks gražus Jo meilės ir pasiaukojimo triūsas. Ir visa tai žmogus nori paslėpti religija, tradicijomis ir savo darbais - paslėpti Dievo žygdarbį ir tikrą Jo charakterį.

Ar manai, kad tu išsiskiri iš kitų religijų tuo, kad daugiau meldiesi, pasninkauji, skaitai ir nagrinėji Jo žodį, vaikštai į susirinkimus ir teisingai elgiesi? Ar manai, kad tu tiksliau vykdai Jo reikalavimus, darai viską pagal žodį ir atsiriboji nuo blogio? Neabejoju, kad rastum, tiek budistą, tiek musulmoną ar „nominalų krikščionį“, kuris daugiau už tave meldžiasi, daugiau pasninkauja, daugiau nesusitepa nuo pasaulio. Tai koks gi skirtumas tarp jų ir tavęs, koks skirtumas tarp tų pačių krikščionių? Vienintelis skirtumas, tai ten, kur matosi Jo sūnaus žygdarbis ir Jo širdis. Jis tarytum šaukia visiems: Aš Esu, Aš viską atidaviau savo sūnui Jėzui Kristui ir paaukojau iš meilės Jį dėl tavęs, aš atlikau visus darbus, AŠ ESU, pažiūrėk į mano širdį, pažiūrėkit koks esu. Aš esu toks, kokį matai mane Kristuje. Aš nesu beasmenis, bet esu gyvas –

pilnas meilės, teisingumo, pasiaukojimo, beribės kantrybės, besidžiaugiantis tiesa ir karštai mylintis žmogus.

Paskutinę, didžiąją šventės dieną Jėzus stovėjo ir šaukė:
“Jei kas trokšta, teateina pas mane ir teigeria! (Jono 7:37)

Kai paslepiamas Dievas, tai Jo nebesimato ir žmoguje. Jis ir žmogus yra susiję visiems laikams. Todėl bendravimas su Dievu neatsiejamas nuo bendravimo su kitais. Tai du lygiagretūs poliai. Neįmanoma mylėti Dievą, nemylint savo artimo. Tavo santykiai su Juo tiesiogiai proporcingi tavo santykiams su aplinkiniais. Įsakymai mylėti Dievą visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis bei mylėti savo artimą kaip save patį, yra supinti į vieną pynę, nes meilė Jam tapo neatskiriama nuo meilės kitam. Jis visam laikui, visai amžinybei susiejo save su žmogumi. Jis tarytum sako: „Jei tu myli mane, tai mylėk ir tą, su kuriuo aš susiejau visą save, visą savo širdį, didybę ir pilnatvę, dėl kurio paaukojau viską, ką turėjau“. Jis tarytum kiekvienam šaukia: „Aš neatskiriamas nuo žmogaus, nuo savo išgelbėtojų ir atpirktųjų. Aš esu viena su jais. Visą, ką darai jam, darai man, tiek, kiek skaudini kitą, tiek skaudini mane“. Jo širdis apglėbia žmogų ir leidžiasi būti baudžiama kartu, kad kartu ir karaliautų. Jis skaudinamas, alksta ir trokšta kartu su žmogumi, tačiau Jis ir atsigaivina, yra pagirdomas ir aprengiamas kartu su juo. Jis visada kartu.

Ir atsakys jiems Karalius: ‘Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte’. (Mato 25:40)

Dievo įsakymai dėl meilės Jam ir savo artimui yra, tarytum šakos vieno medžio, tarytum du plaučiai, dvi rankos ir dvi akys vieno kūno. Jis taip pamilo žmogų, kad panorė būti neatskiriamas nuo Jo, kad mylintis Jį, mylėtų ir žmogų, kad šlovinantis Jį, galėtų dalintis ir būti toje pačioje šlovėje.

Mes turime toki Jį sakymą: kas myli Dievą, turi mylėti ir savo brolių. (1 Jono 4:21)

Kai priimi Kristaus liudijimą, visas Jo grožis ir charakteris išlieja į tave. Šventoji Dvasia diena iš dienos lipdo ir stiprina Kristaus liudijimą tavyje, kad Jis taptų MATOMAS. Ji išpaudžia tavyje Dievo charakterio ir širdies antspaudą, kad visa dangaus kūrinija iš nuostabos sušuktų - koks nuostabus yra Dievas.

Šis nuostabus liudijimas apie Kūrėją per Jėzų Kristų išpaudžiamas tose širdyse, kurios leidžia Jam būti tokiu – tikru ir gyvu Dievu Jėzujė Kristujė. Dabar tas žygdarbis, ta širdis ir charakteris bus rodomi ir matomi Šventosios Dvasios jėga tavyje. Tai yra Kristaus liudijimas – gyvas ir realiai veikiantis.

3 SKYRIUS

Šviesos liudijimas

Jei pamatytum dykumoje klaidžiojantį ištroškusį žmogų, kuris ieško nors menkiausio lašelio vandens ir praeina pro didžiulį vandens telkinį, esantį tiesiai prieš jo akis, tu nedvejodamas pasakytum, kad šis žmogus aklas. Aklas žmogus nemato šviesos, todėl ir negali pastebėti, kas yra kelyje. Dievo žodis taip sako apie kiekvieną, kuris nemato Dievo. Visi žmonės gimsta akli, nes nei vienas žmogus nematė Dievo. Tačiau Kristus atėjo į pasaulį, kaip šviesa, kad, priėmę Jo liudijimą, žmonės praregėtų. Tačiau pasaulis nepriėmė Kristaus liudijimo, todėl liko aklas ir prarado sugebėjimą pažinti, koks yra Dievas, nes tik matant, galima pažinti.

<>...šviesa atėjo į pasaulį, bet žmonės labiau pamilo tamsą nei šviesą, nes jų darbai buvo pikti. (*Jono 3:19*)

Prieš grįždamas pas Tėvą, Jėzus pasakė, kad pasaulis nebepamatys Jo daugiau, todėl neliko jokių galimybių pasauliui pažinti Dievą. Nėra jokios socialinės grupės, valstybės, valdžios ar tautos, kuri žinotų, koks yra Dievas, nes be Kristaus pamatyti ir pažinti Jį neįmanoma.

Dar valandėlė, ir **pasaulis manęs nebematys**. O jūs mane matysite, nes Aš gyvenu ir jūs gyvensite. (*Jono 14:19*)

Visa pasaulio istorija pilna ieškojimo ir klaidžiojimo tamsoje. Jokia filosofija, religija, revoliucija, teorija, naujos idėjos, technologija ir mokslo pasiekimai, vertybės, principai, moralė, pertvarkos ir demokratija, besikeičiančios valdžios ir kilniausi žmonių ketinimai nepraskleidė šydo ir neatsakė į pagrindinį klausimą, koks yra Dievas. Priešingai, visa žmonijos istorija pilna

karų, nesantaikos, apgaulės, neapykantos, savanaudiškumo, kančių ir neteisybės, kurie išisakniję visuose laikotarpiuose, visose tautose ir visose valdžiose. Tai rodo, kad pasaulis nežino, kur eina ir yra sukaustytas nežinomybėje bei pasaulio pabaigos baimėje. Ar gali aklas pamatyti prieš jį esančia duobę?

Tačiau toje pačioje rašto vietoje Jėzus duoda nuostabų pažadą - pažadą Jį matyti, ir matant Jį, pažinti Dievą. Nuo šiol Dievo pažinimas prieinamas ne pasauliui, valstybei ar grupei žmonių, bet asmeniškai tiems, kurie priima Jo liudijimą. Jėzaus matymas tapo betarpišku ir asmeniniu bendravimu bei patyrimu. Dievo pažinimo keliu tu eini ne vedamas giminių, tėvynės tradicijų, draugų, vertybių, kaimynų ar tavo bendruomenės, net ne tavo tėvų, vyro, žmonos ar vaikų, bet tu eini vienas, asmeniškai ir betarpiškai žvelgdamas į Jėzų.

Aš atėjau į pasaulį kaip šviesa, kad **visi, kurie mane tiki**, neliktų tamsoje. (*Jono 12:46*)

Dabar Dievo pažinimas yra prieinamas kiekvienam asmeniškai. Nors tu gyveni pasaulyje, kuris nemato, nepažįsta ir todėl ignoruoja Jį, tu gali matyti, pažinti ir todėl mylėti Kristų. Jį pamatyti imanoma **tik asmeniškai**. Prisikėlęs Jėzus, pasirodė tik savo mokytiniams, tuo parodydamas, kad kiekvienas, kuris Jį priima, praregi ir pamato Jį.

Todėl norint, kad akklasis praregėtų, pirmas žingsnis yra **priimti** Jėzaus liudijimą. Tačiau, kaip priimti Jėzaus liudijimą, kurio aš nemačiau, kaip pamatyti tą, kuris buvo žemėje dar prieš man gimstant, prieš du tūkstančius metų? Kaip gi aš galiu praregėti? Tačiau Jėzaus pažadas skirtas kiekvienam ir nėra apribotas laiko bei nepriklauso nuo gyvenamos vietos, rasės ar amžiaus, nes Jis pasakė, kad jei tikėsi - pamatysi.

Jėzus jai tarė: “Argi nesakiau tau, kad **jei tikėsi, pamatysi** Dievo šlovę?!” (*Jono 11:40*)

Tau būtinais reikia praregėti, nes nematydamas, neturi jokių galimybių pažinti Dievą. Jėzus šviesa, todėl tik Jis vienas suteikia regėjimą. Kaip tada man aklam tapti reginčiu? Žinodamas, kad žmogus yra silpnas ir aklas, bei savo jėgomis atrasti Dievą, Jį pamatyti ir pažinti negali, Dievas pasiuntė savo Sūnų paprastame ir silpname žmogaus kūne bei davė Jam savo žodžius, kad mes tikėjimu galėtume priimti paprastą žinią, kurioje slepiasi amžinasis gyvenimas, kad be darbų, išminties ir pastangų praregėtumėm.

Tik tikėjimas atveria akis.

Tokia mano Siuntėjo valia, kad kiekvienas, kuris **regi Sūnų ir tiki Jį**, turėtų amžinąjį gyvenimą; ir Aš jį prikelsiu paskutinįją dieną”. (*Jono 6:40*)

Tikėjimas ir regėjimas eina išvien. Jie neatskiriami. Neįmanoma tikėti ir nepraregėti, nes tikėjimas be regėjimo yra apgaulė, kuri nieko neduoda ir niekur neveda. Jei aklas sako, kad regi, tai kurgi jį nuves šis tikėjimas? Tačiau Jėzus parodė, kad tas, kuris priima Kristų, praregi ir pamato Jį. Naujajame Testamente yra daug pavyzdžių, kai aklieji, priėmę tikėjimu Jėzaus liudijimą, praregėjo ir išvydo Jį. Vienas iš tokių įvykių aprašytas Evangelijoje pagal Matą.

Kai Jis pasiekė namus, neregiai užėjo pas Jį. Jėzus paklausė: „Ar tikite, kad Aš galiu tai padaryti?“ Šie atsakė: „Taip, Viešpatie!“ (*Mato 9:28*)

Kada neregiai susitiko su Jėzumi, jie jo nepamatė, bet tik išgirdo klausimą: „Ar tikite?“ Kuo galėjo patikėti šie aklieji, kurių akyse buvo tik juoda spalva ir nežinomybė? Jie išgirdo tik žinią apie Jėzų, jie išgirdo Jo žodžius. Jėzus iš jų nereikalavo jokių teismo darbų ir nepriekaištavo dėl jų gyvenimo ar praeities, Jis neprašė jų užsitarnauti regėjimą ir nusipelnyti, Jis tik paklausė jų sutikimo: ar jie tiki (priima) Jėzaus liudijimą? Viskas, ko reikėjo, tai ištarti „taip“. Tačiau koks didis stebuklas įvyko po to. Ištarę „taip“, aklieji iš tiesų praregėjo. Pirmas vaizdas, ką jie išvydo – tai Jėzus.

Kada tu priimi Jėzų, tu iškart Jį pamatai. Aplinkiniai gali stebėtis ir juoktis, Jo nematydami, tačiau tu iš tiesų regi, ir todėl nuo šiol, gali pažinti, koks yra Dievas. Regėjimas grįžta, o tu pradedi Jį matyti, pažinti ir mylėti. Tu žengi pirmuosius žingsnius šviesoje. Nuo šiol Kristaus liudijimas iš išorės persikelia į tavo vidų ir tampa asmeniniu Jo liudijimu tau.

Nes tai Dievas, kuris įsakė iš tamsos nušvisti šviesai, **sušvito mūsų širdyse**, kad suteiktų mums Dievo šlovės pažinimo šviesą Kristaus veide. (*2 Korintiečiams 4:6*)

Nuo šios akimirkos tavo gyvenimas nusidažys įvairiausiomis spalvomis, kurių anksčiau neregėjai, o tamsą pakeis šviesa, sklindanti iš Kristaus. Kiek daug dabar tu pamatysi, todėl nenustok žvelgti į Jėzų, nes tai Jis tau atvėrė akis ir Jis yra tavo šviesa.

4 SKYRIUS

Dieviškos prigimties liudijimas

Kada priimi Jėzaus liudijimą, tavo gyvenime įvyksta pats nuostabiausias dalykas – tu gimsti iš naujo, iš Jo žodžio sėklos. Biblijoje parašyta, kad Dievo žodis niekada nepraeina ir nesibaigia, todėl ir tavo naujasis gyvenimas yra amžinas. Ši paslaptis buvo užantspauduota ir neprieinama Senojo Testamento laikais, tačiau Jėzui atėjus į žemę, dieviškoji prigimtis buvo parodyta ir paliudyta visiems. Kaip?

Jėzus parodė naują gyvenimą, atiduodamas save mirčiai, kad Tėvas, prikėlęs Jį iš mirusiųjų, visai dangaus kūrinijai ir tau patvirtintų – naujas gyvenimas yra amžinas ir niekada nesibaigia, idant tavo tikėjimo pagrindas būtų ne teorija, pasakojimai ir tušti žodžiai, bet Dievo jėga, kuria Jis patvirtino Kristaus liudijimą.

Jūs esate atgimę ne iš pranykstančios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu ir amžinai pasiliekančiu Dievo žodžiu. (*1 Petro 1:23*)

Gimdamas nenatūraliu būdu iš Šventosios Dvasios, Jėzus paliudijo, kad ši nauja gyvybė yra dieviškos prigimties, atėjusi ne iš žmonių, bet iš Dievo. Savo tarnavimu ir gyvenimu žemėje Jėzus rodė, kokia nuostabi, nežemiška, ir priešinga žmogaus prigimčiai, tačiau tokia tikra ir ryški yra ši gyvybė, kad gali ateiti tik iš pačios Dievo širdies.

Atėjęs į žemę, kaip Dievo Sūnus, Jis visiems paliudijo Dievo širdies gelmes, atskleisdamas, kad Dievas yra Tėvas. Jis ne rūstus ir barzdotas senolis ar galiūnas, Jis net ne spindintis ir abejingas teisėjas, Jis – Tėvas. Jėzus apreiškė naują Dievo vardą iki tol niekam nežinomą – Tėvas. Senojo Testamento laikais niekas negalėjo ir nesikreipė į Dievą, kaip į Tėvą, nes tai buvo paslėpta kartu su Kristumi Dievo gelmėje, bet atėjus Kristui, ši paslaptis

tapo matoma. Jėzus paliudijo tai, pakludamas ir atsiduodamas Tėvui, kaip Sūnus, tapdamas klusnus iki mirties, ir mirties ant kryžiaus. Taip liudijo Jėzus apie savo Tėvą ir apie amžiną gyvenimą, kuris yra Jame.

Jėzus kiekvienam, kuris priima šį liudijimą, suteikia tą pačią galią tapti Dievo vaiku, gimti naujoje šeimoje, turėti amžiną Tėvą, kuris rūpinasi savo vaikais, gyventi naują gyvenimą ir taip artimai pažinti Dievą, kaip sūnus pažįsta Tėvą. Dieviškoji prigimtis dabar yra tavyje – tu gimsti iš Dievo ir tampi Jo vaiku.

Visiems, kurie Jį priėmė, **Jis davė galią tapti Dievo vaikais**- tiems, kurie tiki Jo varda...<> (*Jono 1:12*)

Nuo šiol liudijimas apie naują ir nežemišką gyvybę tavyje pradės ryškėti, kol taps pilnai matomu. Žiūrėdamas į Kristų, tu pradėsi Jį pažinti, diena iš dienos tavo naujasis žmogus, sukurtas pagal Jo atvaizdą ir paveldėjęs Jo charakterį bei širdies plakimą, augs ir stiprės, kol taps matomu. Žvelgdamas į Kristų, tu augi, pažindamas šią naują prigimtį. Dabar Dieviškas charakteris yra užantspauduotas tavyje.

Staiga tu pastebi, kad tavyje atsiranda keisti ir priešingi žmogiškai prigimčiai troškimai ir norai, kurie tokie nesuprantami aplinkiniams: noras aukotis ir dalintis, troškimas mylėti nemylimus, duoti be atsako, išdalinti save, džiaugtis tiesa, liūdėti su liūdinčiais, paguosti prislėgtus, tarnauti kitiems. Iš kur tai? Iš kur šie dalykai, kurie anksčiau atrodė neįmanomi, nerealūs ir nematomi? Negalvok, kad tu tapai geras ir jie ateina iš tavęs. Ne, jie iš ten, iš naujos dieviškosios prigimties, liudijantys apie naują amžiną gyvenimą ir rodantys, koks yra Dievas.

Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena - praėjo, **štai visa tapo nauja.** (*2 Korintiečiams 5:17*)

Kadangi nauja prigimtis yra iš pačios Dievo gelmės, naujas kūrinys negali nusidėti, todėl jam negalioja įstatymas su įvairiausiomis komandomis, nuostatais, taisyklėmis ir tradicijomis. Įstatymas skirtas tik senajai žmogiškajai prigimčiai, galinčiai nusidėti, todėl įstatyme ir yra daug įsakymų su žodžiu „ne“ – **ne**žudyk, **ne**vok, **ne**paleistuvauk, **ne**liudyk neteisingai... Tik galinčiam nusidėti galioja įstatymas, ribojantis ir suvaržantis sugedusią žmogiškąją prigimtį.

Suprasdamas, kad įstatymas nėra skirtas teisiamam, bet nusikaltėliams ir neklusniems, bedieviams ir nusidėjėliams, nešventiems ir šventvagiškiems, tėvažudžiams ir motinžudžiams, žmogžudžiams...<>
(1 Timotiejui 1:9)

Tačiau naujas kūrinys yra sukurtas iš Kristaus, kuriam negalioja įstatymas, nes Kristui neįmanoma nusidėti. Kaip galima sakyti “nevok” tam, kuris viską išdalino, kaip galima sakyti “nežudyk” tam, kuris atidavė savo gyvybę už kitus, kaip galima vadinti tamsa tą, kuris yra šviesa? Tu esi gimęs iš Dievo, iš šios šviesos ir šios gyvybės, kurioje nėra nei menkiausio krislelio nuodėmės ar tamsos, todėl tavo naujasis žmogus negali nusidėti – tai neįmanoma.

Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės, nes jame laikosi Dievo sėkla. **Jis negali nuodėmiauti**, nes yra gimęs iš Dievo. (1 Jono 3:9)

Tik naujame kūrinyje gali būti matomas Kristus ir Jo liudijimas. Todėl, kada leidi naujam kūriniiui **gyventi**, tavyje pradeda ryškėti Jo charakteris. Tu nepriartėji prie Dievo ir nepažįsti Jo daugiau vien dėlto, kad laikaisi taisyklių, tradicijų, nuostatų ar moralės normų, nes visa tai yra tik senojo žmogaus rūbas, pridengiantis giliai paslėptus nešvarumus. Įstatymas neskirtas tavo naujai prigimčiai, įstatymas jau nebe tavo. Pats Kristus pasakė, kad

įstatymas yra ne mūsų, o jų – tu, kurie turi tik senąją prigimtį. Mūsų įstatymas dabar yra Kristus.

Ir **jūsų Įstatyme** parašyta, kad dviejų asmenų liudijimas tikras. (*Jono 8:17*)

Tačiau, jei kiekvienas gimęs iš Dievo nenusideda, tai kodėl aš kartais suklumpu ir nusidedu, kodėl matau kitus krikščionis, kurie taip pat klumpa, klysta ir nusideda?

Mes gimstame iš naujo vis dar gyvendami žemėje, todėl nuo šiol nešiojame dvi prigimtis savyje. Senoji žmogiškoji – mirštanti, naujoji dieviškoji – auganti ir praryjanti senąją. Kada gyvename pagal senąją prigimtį, stengėmės ją pataisyti, sulopyti ir pagerinti – mes klumpame ir vėl susiduriame su savo silpnumu ir nepaklusnumu, tačiau, kai leidžiame naujam kūriniui, naujai prigimčiai gyventi laisvai ir visa krūtine įkvėpti dieviškų jėgų mylėti ir tikėti be jokio suvaržymo ar pasmerkimo, tada naujasis žmogus auga iš Kristaus ir darosi matomas ir atpažįstamas. Senajai mūsų prigimčiai skirta nykti ir mažėti, o naujajai – augti ir stiprėti. Dieviškas charakteris, Kristumi įsodintas mummyse, turi augti, todėl viskas, ko mums reikia- tai gyventi Juo.

Jis turi augti, o aš - mažėti”. (*Jono 3:30*)

Priėmus Kristų, mes gimstame iš naujo, tačiau iš pradžių esame kūdikiai. Mums reikia augti ir stiprėti Juo, matyti ir žiūrėti į Jį, kad pažintume Dievą. Šis augimas vyksta žiūrint į Jį. Diena po dienos šviesa, įsodinta mummyse, ryškėja ir Jo prigimtis tampa vis daugiau matoma. Dievo žodis sako, kad šviesa jau šviečia mummyse, bet aplink dar yra tamsos, kuri palaipsniui sklaidosi, atidengdama tikrą vaizdą. Todėl, augant naujam kūriniui, vis daugiau dieviškosios prigimties, Jo širdies bruožų ir charakterio savybių tampa matoma mummyse.

Ir vis dėlto rašau jums naują įsakymą, kuris tikras Jame ir jumoje, nes tamsa traukiasi, o tikroji šviesa jau šviečia. (1 Jono 2:8)

Tačiau, kaip auga ir tampa matoma ši nauja dieviška prigimtis? Ji auga pažinimu, o pažinimas įmanomas tik regint Dievo Sūnų Jėzų Kristų. Senąją prigimtį mes pažįstame žvelgdami ir tyrinėdami įstatymą, kuris atskleidžia ir rodo mūsų nuodėmingumą, silpnumą, slaptus pogeidžius ir mintis. Per tai mes vis daugiau savyje pamatome paslėptų nešvarių minčių, sumanymų, pamatome, kad norint gero, mes nesugebame tai atlikti, kad mumyse sėdi savanaudis karalius, trokštantis garbės, pripažinimo ir dėmesio. Mėgindami vykdyti įstatymą, daryti gerus savojo teismo darbus, mes tik kapstomės po seną šiukšlyną. Ne per nuostatų, taisyklių, ritualų ir tradicijų laikymąsi, ne per sužinojimą, kaip reikia elgtis, bet per konkretaus asmens, per Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus pažinimą, mes augame ir stiprėjame. Todėl tavo akys visada težvelgia į Jėzų, kad pažintum savo naująją prigimtį ir gyvybę.

Nes Kristuje Jėzuje nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, **bet naujas kūrinys**. (*Galatams 6:15*)

Kai priimi Kristų į savo širdį, tu tampi nauju kūrinium, dieviškos prigimties dalininku. Kūdikio gimimas tampa matomu ir ryškiu, nes visi aplink pamato keistą pasikeitimą tavo gyvenime, o ypač tavo elgesyje. Tu godžiai pradedi gerti Šventosios Dvasios pieną ir augti. Naujos prigimties liudijimas tavyje pradeda veikti, visi pastebi kūdikio gimimą, bet dar nemato, kas yra jame, koks jo charakteris ir į ką jis panašus. Aplinkiniai tik stebisi, kad tu pradėjai keistai elgtis ir praleidi daug laiko gerdamas Dievo žodį bei Jo palaiminimus, mėgaudamasis bendravimu ir maldoje atradamas savo Tėvą. Visas tavo dėmesys sukasi aplink Jo palaiminimus, o vienintelis troškimas yra gerti ir valgyti ir gauti kuo daugiau Jo gerumo ir palaiminimų. Tu ragauji ir siurbi, koks

maloningas yra Viešpats. Tačiau tai tik nuostabaus liudijimo pradžia.

Lyg naujagimiai troškite tyro žodžio pieno, kad nuo jo augtumėte išgelbėjimui, jeigu tikrai paragavote, koks Viešpats yra maloningas. (*1 Petro 2:2-3*)

Augant naujam kūrinui, Kristaus liudijimas tavyje taip pat auga ir stiprėja. Viešpats nori liudyti ne tik savo darbus, bet PARODYTI ir savo širdį. Iš pradžių tu sieki ir pastebi tik Jo darbus, gydančią ir išlaisvinančią jėgą bei malonę. Tai tik pradžia – pirmieji Jo pažinimo vaisiai, prasivėrus akims. Tačiau Jis nori, kad tu pamatytum dar daugiau.

Jėzus atsakė: “Tu tiki, kadangi pasakiau tave matęs po figmedžių? **Pamatysi dar didesnių dalykų**”. (*Jono 1:50*)

Kristus trokšta, kad tu pamatytum, kokia yra Dievo širdis. Jis nori, kad tavo regėjimas stiprėtų ir tu labiau Jį pažintum. Todėl Jėzus kreipia tavo žvilgsnį nuo Jo jėgos, darbų ir stebuklų tiesiai į savo širdį. Kristus vaikščiojo, gydė ligonius, išvarinėjo demonus, todėl visi matė Jo darbus, tačiau mirdamas ant kryžiaus už tave ir mane, Jis parodė Dievo širdies gelmes. Iš pradžių Jo jėgos ir darbų pamatymas, po to – Jo širdies regėjimas.

Tau augant, Kristaus liudijimas tavyje atveria Dievo širdį, kuri tampa matoma. Jo meilė gali tapti matoma, kai tu myli nemylimus, Jo kantrybė gali tapti matoma tik tada, kai tau reikia laukti (o kūdikystėje viską gaudavai iškart), Dievo aprūpinimas – kai tu išdalini, Dievo gerumas – kai priimi nevertus. Viešpats nori liudyti matomai, nes tai Dievo liudijimas. Žmonių liudijimas yra nematomas – tai tik pasakojimas.

Kiti, matydami ne pasakojimą, informaciją ar teisumo darbus, bet pačią Jo širdį – išvys tikrą Kristaus liudijimą, koks iš tiesų yra

Dievas. Nes visiems reikia to pačio atsakymo ir to pačio regėjimo – koks gražus yra Dievas.

Štai koks nuostabus Jo liudijimas tavęs laukia.

5 SKYRIUS

Dievo asmens liudijimas

Kristaus liudijimas praskleidė vieną iš didžiausių paslapčių apie Dievą, atverdamas duris ir parodydamas nuostabų bendravimą, kuris paslėptas Dievo asmenyje. Tai Dievo, kaip Šventosios Trejybės atvėrimas žmonėms. Ši paslaptis ir apreiškimas prilygsta Dievo šlovės sprogimui visatoje. Ji tokia didinga ir nesuprantama žmogiškai prigimčiai, kad mes tik širdimi galime tai priimti, nes mūsų protas neturi tiek erdvės. Net tarp krikščionių Kristaus liudijimas apie Dievo asmenį yra taip sunkiai priimamas, padedamas į šalį ir ignoruojamas, kad prarandama tiek daug Dievo šlovės ir Jo pažinimo.

Per Jėzų Kristų Dievas panoro parodyti visą save, praverti savo širdį bei atskleisti, kokie nuostabūs bendrystės lobiai slypi Jame. Jis atvėrė duris, kad ir tu užeitum vidun. Be Šventosios Trejybės apreiškimo ir priėmimo, negalime pažinti Dievo ir suprasti, koks Jis yra.

Kristaus atėjimas į žemę parodė, kad Dievas yra vienas trijuose asmenyse: Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Kiekvienas iš jų yra asmuo – ne rūkas, jėga ar Dievo priedas, bet atskiras asmuo, turintis savo valią, jausmus ir charakterį. Tačiau didžiausia nuostaba yra tai, kad Dievas yra nedalomas, kad Trejybė nėra vieninga ar susijungusia – tai yra viena. Tai, kaip žmogus, turintis kūną, sielą ir dvasią ir išliekantis VIENAS žmogus. Todėl Dievas yra vienas, bet trijuose asmenyse. Tai sunku suprasti, bet lengva patikėti. Neįmanoma tai sutalpinti viename puslapyje, knygoje ar visose pasaulio bibliotekose, nes dangūs Jo nesutalpina, tačiau Šventosios Trejybės apreiškimas neatskiriamas nuo Kristaus liudijimo apie Dievą, skirto tau.

Kodėl Dievas atskleidė Trejybės paslaptį? Ką Jis trokšta parodyti? Ar tik tai, kad Tėvas pasiuntė savo Sūnų į žemę, kad Kristus mirė

už mūsų nuodėmes ir buvo prikeltas iš mirusiųjų, kad Šventoji Dvasia buvo išlieta į mūsų širdis, todėl mes galime melstis kitomis kalbomis, turėti dvasines dovanas ir matyti stebuklus, išgydimus ir Dievo jėgą? Ar tam reikėjo atverti Trejybės paslaptį? Jei suvokiame, kad Dievas yra Trejybė, ir nematome, koks nuostabus bendravimas yra atvertas mums Dieve, tai mes žiūrime į vandenį, bet negeriame.

Tačiau pažiūrėk, kaip Kristus paliudijo apie Dievą, atskleisdamas, koks bendravimas, meilė, atsidavimas, nuolankumas, kito išaukštinimas ir savęs išsižadėjimas, pasiaukojimas ir kantrybė yra Trejybėje, kokia Dievo širdis ir charakteris paliudyti tau, kad ir tu, pašauktas į tą pačią bendrystę, būtum toks, kaip Jis.

Tėvas. Jėzus, kaip Sūnus, praskleidė uždangą, slepiančią Tėvą. Daugelis Dievą Tėvą sutapatina su piktu, neprieinamu, bejausmiu didžiulės jėgos ir švytėjimo kamuoliu, iš kurio pilasi žaibai ir pyktis. Tačiau, kokį skirtingą ir priešingą šiam paveikslui Tėvą, parodė Kristus.

Tėvas, kaip tikras Dieviškas asmuo turi savo valią, jausmus, ir charakterį. Koks Jis? Jėzus atskleidė, kad Tėvas pilnas meilės, teisingumo, gailestingumo, pasiaukojimo, atsidavimo. Tėvas tai įrodė atiduodamas savo Sūnui visus žmones ir visą valdžią kiekvienam kūnui.

<>...nes **Tu davei Jam valdžią kiekvienam kūnui**, kad visiems, kuriuos esi Jam davęs, Jis teiktų amžinąjį gyvenimą. (*Jono 17:2*)

Tėvas taip pat atidavė Jėzui žodžius, kuriuose yra amžinasis gyvenimas (*Jono 16: 8*) ir šlovę (*Jono 17:22*). Tėvas Sūnui atidavė viską.

Tėvas myli Sūnų ir **visa yra atidavęs** į Jo rankas. (*Jono 3:35*)

Jis sudėjo į Jėzų visą meilę, išmintį, jėgą ir šlovę, tarytum atiduodamas visą save, todėl Jėzus ir sako, kad Tėvas yra Jame. Nebuvo nieko, ko Tėvas nebūtų atidavęs Jėzui. Tokį Sūnų Jis pasiuntė į žemę paliudyti neišsenkamus Dievo gerumo ir gailėstingumo lobynus. Jis tai padarė savo valia, savo sprendimu ir su vieninteliu motyvu – iš meilės. Jėzus atskleidžia Tėvo jausmus ir sprendimą, kurie parodo, kokia plati ir mylinti yra Jo širdis. Tėvas pamilo ir atidavė...

Nes Dievas taip **pamilo** pasaulį, jog **atidavė** savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. (*Jono 3:16*)

Tėvas parodė savo meilę, atiduodamas viską Sūnui ir pasiūsdamas Jį į žemę. Jis nepasiuntė informuoti mus apie tai, koks Jis yra. Siuntimas reiškia atidavimą visam laikui, negrįžtamai. Tėvas pasiuntė Kristų į žemę iš meilės mums – iš meilės, kurioje nėra jokio šešėlio ar paslėpto motyvo. Koks pasiaukojimas, meilė, gailėstingumas ir gerumas, kokia bendrystė su Sūnumi. Tokį Tėvą Viešpats parodė mums.

Sūnus. Jėzaus gyvenimas, tarnavimas, mirtis ir prisikėlimas atskleidė Sūnaus bendravimą su Tėvu, Jo atsidavimą, savęs išsižadėjimą ir meilę. Sūnus, kaip atskiras Dievo asmuo, turi savo valią, jausmus ir charakterio savybes. Jis galėjo atsisakyti eiti į žemę arba mirti ant kryžiaus, tačiau pasirinko tai ne verčiamas, bet iš meilės mums, pilnai paklusdamas ir atsiduodamas Tėvo valiai.

Nes Aš nužengiau iš dangaus vykdyti **ne savo valios**, bet **valios To**, kuris mane siuntė. (*Jono 6:38*)

O Jėzus tęsė: “Kai Žmogaus Sūnų būsite aukštyn iškėlę, tuomet suprasite, kad Aš Esu ir kad **nieko nedarau iš savęs**, bet skelbiu tai, ko mane Tėvas išmokė. Mano Siuntėjas yra su manimi; Tėvas nepaliko

manęs vieno, nes visuomet **darau, kas Jam patinka**".
(*Jono 8: 28-29*)

Kristus nieko nedarė iš savęs, nieškojo sau garbės, bet darė tik tai, ką girdejo ir matė darant Tėvą. Tėvo garbė ir valia buvo Jo gyvenimas. Jis apreiškė Tėvo vardą žmonėms ir pašlovino Jį, pats būdamas negerbiamas ir žeminamas.

Aš pašlovinau Tave žemėje. Atlikau darbą, kurį buvai man davęs nuveikti. (*Jono 17:4*)

Viską, ką Viešpats gavo iš Tėvo, Jis atidavė ir išdalino: meilę, kurią Tėvas sudėjo į Jo širdį, Jis atidavė mums. Jėzus taip pat atidavė ir amžino gyvenimo žodžius bei šlovę, kuriuos gavo iš Tėvo.

Nes **Tavo man duotus žodžius Aš perdaviau jiems**, ir jie priėmė juos ir tikrai pažino, kad iš Tavo išėjau, ir jie įtikėjo, kad mane siuntei. (*Jono 17:8*)

Ir tą **šlovę, kurią man suteikė, daviau jiems**, kad jie būtų viena, kaip mes esame viena: (*Jono 17:22*)

Sūnus neturėjo nieko, ką galėtų pridėti prie to, ką į Jį buvo sudėjęs Tėvas. Bet vis dėlto Jis pridėjo... Kristus pridėjo savo gyvybę, laisva valia sutikdamas guldyti ją už mus. Todėl Jėzus atnešė ir atidavė visą save, kaip laužomą duonos kepalą, kad visa į Jį sudėta Tėvo meilė ir amžinasis gyvenimas išsilietų ir iš tiesų pasiektų tave.

Viešpats visu gyvenimu pašlovino Tėvą, mirdamas ant kryžiaus už mus ir viešai parodydamas Dievo teisumo triumfą: bausmę už mūsų nuodėmes, įvykdytą Kristui, ir išteisinimą, kaip Jo suteiktą dovaną, mums. Kristus apreiškė žmonėms ne savo, bet Tėvo vardą, nieko nedarė iš savęs, ieškojo ne savo, bet Dievo šlovės.

Tačiau yra dar viena didžiulė dovana, kurią mums suteikė Kristus. Tai Šventoji Dvasia, nes tai Jis pasiuntė Ją.

Bet sakau jums tiesą: jums geriau, kad Aš išeinu, nes jei neišeičiau, pas jus neateitų Guodėjas. O nuėjęs **Jį jums atsiųsiu.** (*Jono 16:7*)

Šventoji Dvasia negalėjo būti išlieta ir suteikta žmonėms iki tol, kol Kristus nebuvo prikeltas iš mirusiųjų ir užėngęs pas Tėvą. Ji negalėjo būti suteikta niekam kitam, nes jau buvo pažadėta - pažadėta ne mums, bet Kristui. Ji laukė Kristaus danguje, ateinančio su savo krauju, pralietu dėl mūsų nuodėmių.

Pažadai buvo duoti Abraomui ir jo palikuoniui. Jis nesako "ir palikuonims", ne daugeliui, bet kaip apie vieną: "ir tavo palikuoniui", kuris yra Kristus. (*Galatams 3:16*)

Šventoji Dvasia Dievo žodyje apibūdinama, kaip dovana. Kieno? Ji yra Kristaus dovana tau. Kristus pelnytai gavo Šventąją Dvasią, kurioje buvo naujas, amžinas, prisikėlusiam žmogaus kūnui skirtas, gyvenimas. Viešpats dabar galėjo žmogaus kūne amžinai gyventi, prikeltas iš mirusiųjų. Tačiau vėl, koks pasiaukojimas ir Dievo malonė. Jėzui neužteko atiduoti mums visa, ką į Jį sudėjo Tėvas ir paaukoti savo gyvenimą žemėje dėl mūsų, tačiau Jis atidavė mums ir savo naują amžiną gyvenimą, pasiūsdamas Šventąją Dvasią, nešinę šiuo gyvenimu, kaip dovaną į mūsų širdis - visiems laikams, visai amžinybei. Jis susiejo savo naują gyvenimą su mumis visam laikui, negrižtamai. Šventoji Dvasia nepriklausė mums ir mes Jos neužsitarnavome, bet gavome tik dėl Jėzaus meilės. Tai Jo dovana tau. Koks nuostabus yra Sūnus, koks didelis Jo atsidavimas Tėvui ir karšta meilė Jam. Sūnus nieiško savo interesų, bet su meile ir džiaugsmu šlovina Tėvą. Kokia nuostabi dieviška bendrystė. Toks yra Sūnus.

Šventoji Dvasia. Turbūt tai yra labiausiai nepažįstamas ir ignoruojamas Dievo asmuo. Paprastai Ji prilyginama rūkui, vandeniui, švytėjimui ar gerumui. O dažniausiai Ji suprantama tik kaip beasmenė Dievo jėga – gydanti ir daranti stebuklus, tarytum mašina, kuri veikia tada, kai mes naudojame kažkokius principus.

Tačiau Jėzus liudija apie Ją, kaip apie atskirą Dievo asmenį, kuris taip pat turi savo valią, jausmus ir charakterį. Šventąją Dvasią, kaip asmenį, galima įskaudinti, nuliūdinti (*Efeziečiams 4:30*), Ji turi savo valią, nes paskirsto dvasios dovanas taip, kaip Jai patinka (*1 Korintiečiams 12:11*). Ji pilna atsidavimo ir meilės, neieško sau šlovės, bet turėdama visą ir beribę Dievo jėgą, dieviškame nuolankume yra atsidavusi Kristui. Ji kalba tik tai, kas yra Kristaus, ir nieko neskelbia iš savęs. Ji patvirtina savo jėga kiekvieną Kristaus liudijimą ir taip myli Jį, kad ieško tik Jam šlovės. Kiekvienas žodis apie Kristų sujudina Šventąją Dvasią, kiekvienas prašymas pažinti ir pašlovinti Sūnų, uždega Ją, kiekvienas Sūnaus darbas yra Jos paliudijamas ženklais ir stebuklais. Šventoji Dvasia semia iš Sūnaus ir paskelbia bei apreiškia mums, pati išlikdama tyli, nuolanki ir švelni, kaip balandis, kuris su atviru pasitikėjimu prigula ant kiekvieno, kuris myli Sūnų. Ji tokia švelni, tyli ir galinga, kad mes dažnai Jos net nepastebime, tačiau kokių džiaugsmu Ji užpildo mus, kada mes sakome Jėzui - “Aš myliu tave”.

Ji pašlovins mane, nes ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs. (*Jono 16:14*)

Bet kai ateis Ji, Tiesos Dvasia, jus Ji įves į visą tiesą. **Ji nekalbės iš savęs**, bet kalbės, ką išgirs, ir praneš, kas dar turi įvykti. (*Jono 16:13*)

Ji priėmė sprendimą ir atsidavė Kristui, sutikdama iš tos pačios meilės visam laikui apsigyventi mūsų širdyse. Ji nebuvo pasiūsta kaip daiktas ar jėga, bet savo savarankišku sprendimu ir iš meilės panoro dalintis pačiu didžiausiu turtu – Joje slypinčiu Jėzaus

Kristaus amžinu gyvenimu. Ji jau niekada mūsų nepaliks, nes tik Ji atneša amžiną gyvenimą, dovanotą mums dėl Kristaus aukos.

Kokia nuostabi bendrystė glūdi Trejybėje, koks pasiaukojimas, savęs išsižadėjimas, visko atidavimas, meilė ir ieškojimas kito šlovės, koks dieviškas nuolankumas ir pasidavimas, kokia jėga šioje bendrystėje. Ar matai, kaip Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia bendrauja: jei atiduoda, tai viską, jei aukojasi, tai visa širdimi ir iš meilės, jei šlovina, tai šlovina kitą, jei gyvena, tai dėl kito.

Apie šiuos turtus ir bendrystę nežinojo nei žemės, nei dangaus kūrinija, nei angelai, nei valdžios, nei kunigaikštystės. Niekas negalėjo patekti ten, pamatyti ir būti tos bendrystės dalimi. Čia nėra angelų ir cherubinų, nors ir kaip jie šlovingai atrodo. Atėjus Jėzui į žemę ir paliudijus apie Dievo asmenį, visa dangaus kūrinija iš nuostabos ir susižavėjimo pradėjo aikčioti ir šlovinti Dievą: koks nuostabus yra Kūrėjas. Bet vis dėlto, jie negali patekti vidun.

Tačiau, kokia didelė Jo malonė žmogui, nes Kristus atvėrė duris į Dievo širdį ir nutarė įsileisti vidun žmogų, kad ir žmogus galėtų dalyvauti šiame bendravime, kad ir žmogus galėtų aukotis, mylėti, gyventi dėl kitų, ieškoti kitų naudos, ieškoti ne savo, bet Dievo šlovės, paklusti ir atsiduoti bei džiaugtis nuostabia bendryste, paruošta jam Dieve.

Jis neišleido vidun angelų ar cherubinų, kurie tik stebi ir šlovina Jį, tačiau užėti vidun negali. Nei vienas iš angelų neturi ką paaukoti, neturi kuo dalintis ir ko netekti, negali pasakyti Dievui “Aš myliu tave”, nei vienas iš jų negali mylėti ta meile, kuri yra Dieve. Jie stovi didžiulėje jėgoje ir šlovėje, bet... godžiai žvelgia į tave, atsiduodantį Kristui ir gyvenantį dėl Jo. Tu gali užėti ir būti Dieviškos bendrystės ir šeimos nariu, nes Dievas panoro pasidalinti su tavimi ne tik tuo, ką Jis turi, bet tuo, kas Jis yra. Kaip?

Tėvas viską atiduoda Sūnui ir siunčia Jį, Sūnus viską atiduoda, net ir savo gyvenimą, ir siunčia Šventąją Dvasią. Šventoji Dvasia atneša viską, ką atidavė Tėvas ir Sūnus, ir pati pasilieka mūsų širdyse. Įvyksta nuostabus dalykas ir išsipildo Dievo žodis: mes patenkame į dievišką bendrystę, nes dabar, kaip Tėvas yra Sūnuje, taip per Šventąją Dvasią visa Dievo pilnatvė apsigyvena mumyse. Tai vis dar paslaptis, kurios mes negalime suvokti, tačiau šis bendravimas Šventojoje Dvasioje yra skirtas mums.

Aš juose ir Tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę, ir pasaulis pažintų, jog Tu mane siuntei ir pamilai juos taip, kaip myli mane. (*Jono 17:23*)

Tačiau tai dar ne viskas. Bendrystės durys praviros ir Dievas šaukia vidun kitus. Dabar Jis perduoda viską tau ir siunčia tave, lygiai taip, kaip siuntė Sūnų.

Jėzus vėl tarė: “Ramybė jums! Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir Aš jus siunčiu”. (*Jono 20:21*)

Kaip manai, koks bendravimas dabar atsiveria prieš tavo akis? Toks pat nuostabus, koks yra Trejybėje: neieškojimas sau garbės, bet Jam, gyvenimas dėl Jo, pasidavimas Jam ir dalinimas to, ką gauni iš Jėzaus su kitais, ieškojimas kitų naudos, nešiojimas kitų naštu, meilė iš širdies ir be jokios priežasties. Štai kokia nuostabi bendrystė, štai kokia Dievo širdis atsveria tau ir įsileidžia vidun.

Dabar tavo gyvenime atsispindės ir taps matomas tas pats bendravimas, koks yra tarp Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Dievas atveria savo širdį ir įsileidžia tave. Todėl Jis trokšta, kad ir tu pravertum savo širdį ir įsileistum vidun kitus.

Ištikimas yra Dievas, kuris jus **pašaukė į** savo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, **bendravimą**. (*1 Korintiečiams 1:9*)

Kai nematai Kristaus liudijimo apie Dievo asmenį ir Jame slypintį bendravimą, tada tau atrodo, kad Dievas nori iš tavęs kažką atimti, išsireikalauti, kad tu paaukotum, atsisakytum ar kažko netektum, kad tau reikia praeiti įvairius išbandymus ir sunkumus, kad gauti patepimą, atstovėti audras ir vėjus, kad gauti didesnį tikėjimą, “mokėti kainą” už Jo jėgą, stebuklus ir tarnavimą. Galbūt, pamatęs problemą ar praradimą, tu pradėsi murmėti, kur yra tas ramus, gražus ir palaimintas gyvenimas. Taip galvoja kūdikis, kuris ima ir geria palaiminimus, tačiau Viešpats augina mus tam, kad galėtų bendrauti su mumis, kaip su suaugusiais Kristuje, ir turėti toki bendravimą, kokį Jis turi Trejybėje.

Tačiau, jei šis Kristaus liudijimas apie bendrystę Dieve taps matomu, tavo širdis iš meilės ir dėkingumo dalinsis ir aukosis, ieškos garbės To, kuris tave siuntė, mylės ir priims aplink tave esančius. Tada išbandymai ir audros, tau bus tik dėkingumas ir nuostabi proga bendrauti su Juo taip, kaip Jis bendrauja su tavimi.

6 SKYRIUS

Jo malonės liudijimas

Atėjęs į žemę, Kristus paliudijo apie nesibaigiančią ir neaprepiamą Dievo malonę žmogui. Nors Senajame Testamente Dievas jau žinomas, kaip didžiai maloningas, tačiau Jėzuje Kristuje mus pasiekė pati malonė. Kristus nėra maloningas, Jis – Dievo malonė, atėjusi į žemę. Iki Jo atėjimo dangaus kūrinija regėjo malonės darbus: Dievo gailestingumą ir kantrybę, kai Dievas sulaikydavo teisingumo ranką, siekiančią bausti nepaklusnius, nevykdančius įstatymo ir gyvenančius neteisybėje, jie stebėjo Jo kantrybę ir malonę Izraelio tautai, kai Jis siuntė pranašus ir savo tarnus išpėti ir paraginti juos gręžtis nuo pikty darbų į Viešpatį ir ieškoti Jo. Tačiau niekas iki šiol nematė pačios malonės, – Kristaus, kuris nesustabdė teisingumo rankos, reikalaujančios mūsų bausmės, bet pats atsistojo po ją ir buvo nubaustas už mus, kuris prailgino ne žemiškąjį gyvenimą, bet suteikė amžinąjį. Šios Dievo malonės niekas nebuvo regėjęs ir negalėjo net išivaizduoti, kad per Kristų Dievas atiduos viską, ką turi, puolusiam žmogui, taip paliudydamas, kokia plati Jo širdis ir didelė dovana mums yra Jėzuje Kristuje.

Nes Įstatymas buvo duotas per Mozę, o malonė ir tiesa atėjo per Jėzų Kristų. (*Jono 1:17*)

Dažniausiai mes malonę suprantame, kaip kažko gavimą – gavimą nepelnytai ir dovanai vien tik dėl to, kad kažkas nusprendžia tai dovanoti. Tačiau Dievo malonė yra visiškai kitokia, nes ji nėra gavimas – **tai išdalinimas**. Žmogus malonę supranta, kaip gavimą, bet Dievas – kaip išdalinimą. Ir Jis tai paliudijo per Kristų savo laisvu valios sprendimu ir iš meilės atidavęs viską, ką turėjo: meilę, gyvenimo žodžius, šlovę, savo viengimį Sūnų ir Šventąją Dvasią. Malonė atskleidžia Dievo charakterį ir Jo širdį.

Nes jūs pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, jog Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargšu, kad jūs per Jo neturtą taptumėte turtingi. (2 Korintiečiams 8:9)

Kada tu pamatai Dievo malonę Jėzuje Kristuje, šis regėjimas keičia tave. Tavo žmogiškas supratimas apie malonę, kaip gavimą, keičiasi į naują – malonę, kaip išdalinimą. Dievo žodis sako, kad mes gavome malonę iš Kristaus pilnatvės, tačiau tai yra pradžia, nes Jis nori, kad Jo malonė tekėtų ir pasiektų kitus. Dabar Jis pasiruošęs dalinti tavyje, kad Jo malonė tavo gyvenime pavirstų dar didesne malone kituose, išdalinant tai, ką semi iš Kristaus pilnatvės, kitiems.

Ir iš Jo pilnatvės mes visi gavome malonę po malonės.
(Jono 1:16)

Šioje rašto vietoje Povilas atskleidžia, kad malonė teka ir nestovi vietoje, kad kiekviena malonė ateina tik po kitos. Norint, kad tave pasiektu antra malonė, tu turi atiduoti pirmąją. Kol tavo indas pilnas, kol tu laikai pirmąją malonę, tol antroji laukia už durų. Mes visa semiame iš Kristaus pilnatvės, nes Jis yra Dievo malonė. Jis - Dievo dovana mums, kurią gavome nepelnytai, visam laikui ir be jokio priekaišto. Tačiau Viešpats trokšta, kad ši malonė tekėtų ir užlietų visą tave, veržtųsi per kraštus ir, kaip gyvojo vandens upė, išsiliejusi iš krantų ir bet kokių ribų, pasiektų visus aplink esančius.

Dievo malonė nestovi vietoje, ji teka, juda ir yra gyva: dalinanti, aukojanti ir duodanti. Ji priešinga žmogiškai prigimčiai, nes skirta ne gavimui, bet išdalinimui.

O Dievas gali jus gausiai apdovanoti visokeriopomis malonėmis, kad visada ir visais atžvilgiais būtumėme aprūpinti ir **turtingi kiekvienam geram darbui**, (2 Korintiečiams 9:8)

Laiške Korintiečių bažnyčiai Povilas rašo apie Dievo malonę, suteiktą Makedonijos bažnyčioms.

Be to, pranešame jums, broliai, **apie Dievo malonę, suteiktą** Makedonijos bažnyčioms. (*2 Korintiečiams 8:1*)

Tada iškart pagalvoji, ką jie tokio gavo iš Dievo, kas tokio jiems buvo suteikta? Tačiau perskaičius nustembi, kad kalba eina ne apie gavimą, bet apie išdalinimą. Makedonijos bažnyčios, būdamos dideliame suspaudime ir nepritekliuje, išdalino tai, ką turėjo kitiems, taip paliudydamos matomai Dievo malonę – malonę, kuri neima, bet duoda.

Dažnai malonė užgesta, kada uždarome savo indą, kada apsitveriamo savo bažnyčioje, savo denominacijoje ar savo draugų rate, su kuriais mums gera, patogiu ir saugu. Tačiau Dievo Dvasia dažnai pralaužia šį savisaugos ir komforto ratą, kad Jo malonė pasklistų aplink. Apaštalų darbuose skaitome, kad po Šventosios Dvasios nužengimo, Jeruzalėje įtikėjo daug žmonių, kurie rinkosi kartu ir džiaugėsi bendravimu. Jie šlovino Dievą ir turėjo malonę visų žmonių akyse, tapdami nuostabia bendruomene, kurioje buvo meilė, dosnumas ir atsidavimas, kurioje kunkuliavo Dievo malonė. Tačiau Viešpats buvo parengęs kažką nuostabaus, kad paskleisti šį bendravimą, atsidavimą ir meilę aplink. Jis pralaužė apsaugos žiedą, juosiantį šią bendruomenę. Dėl kilusių persekiojimų ir sunkumų, Jeruzalės tikintieji buvo išsklaidyti po artimiausias sritis ir priversti bėgti į atokias vietas. Koks pralaimėjimas, koks nuostolis. Galbūt jie ilgėjosi to nuostabaus, saugaus bendravimo, kada būdavo gera kartu, kada vieni kitiems tarnaudavo ir džiaugdavosi Dievo šlove. Bet dabar, atrodė, viskas baigta. Daugelis nusivylė, nuliūdo ir slėpėsi. Bet tai buvo Dievo malonės sėkla, kuri išsiliejo iš uždaro rato ir nukrito kitur. Daugelyje šių sričių gimė tokios pat nuostabios bendruomenės, kuriose karaliavo Dievo Dvasia, meilė, atsidavimas ir džiaugsmas..

Kada gyvename tik savo terpėje ir savo denominacijoje, kurioje yra nusistovėjusios taisyklės, tradicijos, įtikėjusių ratas, tada malonė negali tekėti, nes mes dalinamės ja viduje vienas su kitu, tarytum pilstydami vandenį iš vieno indo į kitą. Tačiau Kristus paliudijo apie bendravimą ir malonę, kuri yra Trejybėje, atverdama duris ir išliedamas visą grožį ir turtą tiems, kurie yra išorėje - neverti, tolimi ir nemylimi. Tėvas atidavė viską Sūnui, o Sūnus atidavė viską mums, todėl malonė dar sustiprėjo, nes Trejybės ratas buvo pravertas ir jį pasiekė mus.

Žmogiška malonė kardinaliai skiriasi nuo Dieviškosios. Mes įpratę duoti tiems, kurie duoda mums, gražinti ir atsilyginti tiems, iš kurių jau kažką gavome. Dažnai būna, kad dovanoji ir gražini kitam dėlto, kad jautiesi įpareigotas atsilyginti tuo pačiu. Žmogiškosios malonės ratas visada yra uždaras.

Jei mylite tuos, kurie jus myli, kokį gi atlygį turite? Argi taip nesielgia ir muitininkai? (*Mato 6:46*)

Tačiau Dievo malonė teka ten, kur Jos nėra, kad užpildytų tuščias ir sausas vietas vandeniu. Apaštalas Povilas tai suprato ir stengėsi darbuotis ir skelbti Evangeliją ten, kur niekas dar nebuvo, kad Dievo malonė nestovėtų uždarame rate, bet augtų ir didėtų. Tik išdalinama gali augti ir tekėti Dievo malonė.

Be to, kad nestatyčiau ant svetimų pamatų, aš stengiausi skelbti Evangeliją ne ten, kur Kristaus vardas jau pagarsintas...<> (*Romicėiams 15:20*)

Kai kuriose bažnyčiose žmogiškoji malonė pakeitė dieviškąją, todėl vanduo nustojo tekėti, dingo šviežumas ir dvasios atgaiva. Neatiduota malonė - tai stovintis vakarykštis vanduo, pilstomas tarpusavyje. Kaip dažnai tada stengiamasi įtikėjusius persivilioti iš vienos bažnyčios į kitą, iš mažiau gyvos į gyvesnę, iš turinčios mažesnę jėgą į dvasingesnę. Tačiau tokia malonė neauga, bet stovi vietoje. Dievo malonė visada atveria uždaras duris, eina ten,

kur Jos nelaukia ir nežino, suranda tuos, kurie be malonės ir atstumti, sėdi ir laukia patvoriuose ir kelkraščiuose.

Žmogiškai prigimčiai taip nepatogu neatsilyginti, kad mes puolame dovanoti ir gražinti tiems, kurie mums dovanoja ir „atsilyginti“ tylėjimu tiems, kurie mums nieko nesako. Tačiau Dievo širdis ir charakteris yra priešingi. Jis dovanoja nepelnytai ir išdalina tiems, iš kurių nieko neįmanoma gauti, kurie niekuo negali atsilyginti. Ar galime atsilyginti Dievui, iš kurio gavome viską, nes nėra nieko, ko mes nebūtumėm gavę iš Jo?

Dievo Dvasia trokšta jungti ir stiprinti ryšius tarp savo vaikų nepriklausomai nuo tikėjimo saiko, kūdikystės ar pilno pažinimo, „apvalymo lygio“ ar vaisių gausos. Ji trokšta, kad mes augtumėm, kaip Jo Šventykla, kaip statinys, sujungtas įvairiausiai ryšiais. Todėl Viešpats mus daro priklausomus vienas nuo kito. Tu priklausai nuo Jo malonės, kuri įdėta į tavo artimo širdį, bet tu turi malonę, kuri skirta dar kitam. Todėl taip dažnai tu gauni iš to, kuriam negali atsilyginti, kaip ir pats dalini tam, kuris tau negali atsilyginti – malonė teka.

Pakvietusiam Jį vaisių Jėzus irgi pasakė: “Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk nei savo draugų, nei brolių, nei giminaičių, nei turtingų kaimynų, kad kartais jie savo ruožtu nepakviestų tavęs ir tau nebūtų atlyginta. Rengdamas vaišes, geriau pasikviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir aklų, tai būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atsilyginti. (*Luko 14:12-14*)

Dievo malonė, kurioje telpa visa Jo meilė, išmintis, gerumas ir atsidavimas, atėjo iš taip toli, kur negali patekti joks kūnas ar kosminis laivas. Ji atėjo iš neprieinamos Dievo gelmės, tada įsiliejo į Kristų, kuris iš šios tolybės per Šventąją Dvasia įėjo taip giliai, kaip giliai paslėpta tavo širdis. Jėzumi Kristume tave pasiekė visi Jo išminties ir pažinimo lobiai. Kristus, išdalindamas viską, ką turėjo, praturtino tave.

<>kuriame slypi visi išminties ir pažinimo turtai.
(*Kolosiečiams 2:3*)

Nėra nieko, ko tu neturėtum Jėzuje Kristuje, nes Dievas viską atidavė savo Sūnui, kad ir tu būtum turtingas. Koks tolimas ir ilgas kelias iki tavo širdies. Tačiau dabar Viešpats perduoda estafetės lazdelę tau, kad, praėjusi tokį tolimą kelią, Dievo malonė pasiektų ir tuos, kurie aplink tave. Dabar tavyje vyksta nuostabus Dievo išminties ir šlovės turtų pažinimas, parodysiantis, ką tu turi Jėzuje Kristuje, kad šie turtai taptų matomi visiems. Kaip?

<> ir apšviestų jūsų širdies akis, **kad pažintumėte**, kokia yra Jo pašaukimo viltis, **kokie Jo palikimo šlovės turtai** šventuosiuose (*Efezjiečiams 1:18*)

Tačiau, kaip pažinti ir sužinoti man dovanotus turtus Jėzuje Kristuje, kaip pamatyti tą malonę, kurią jau turiu? Dievo malonė, kurią turi Jėzuje Kristuje, yra kažkam skirta. Tu nesužinosi, kokia ji, kol jos neatiduoši. Dievo turtų ir malonės pažinimo kelias yra paprastas ir nuostabus, nes atveria širdį ir išdalina ją.

Dievo malonei pravėrus širdies duris, tu pradedi pažinti, ką turi. Tai vyksta tada, kai duodi, dalini, sėji ir aukoji. Neturtinga našlė pranašo Elijo laikais nesužinojo, kad turi pilną statinę miltų ir neišsenkantį puodą aliejaus tol, kol neatidavė paskutinio žiupsnelio miltų ir lašelio aliejaus, Jėzaus mokiniai nesužinojo, kad turi 12 pilnų pintinių maisto atsargų, kol neatidavė kelių žuvelių ir duonos kepalų. Ateidama malonė visada atveria tavo širdies duris, kad užpildytų tave Jo pažinimo turtais ir paskleistų juos aplink tave. Ji laukia, kol leisi jai tekėti.

Kartais būna taip sunku atiduoti ar išsiskirti su tuo, ką turi, tarytum, Jis reikalautų ir norėtų atimti? Jis ne atima, bet padaugina. Kada laikai Jo malonę savo rankose, tai nevyksta stebuklas, vyksta tik paprasti žmogiški dalykai, vyksta rinkos

ekonomika ir žmogiškas racionalumas, tačiau, jei atiduodi iš meilės į Jo rankas tai, ką jau turi, tada kažkas antgamtiška ir nežemiška prasideda, kas yra aukščiau žemiškų dėsnių ir taisyklių, kas yra aukščiau žmogiško prieraišumo ir mandagumo, kas aukščiau už rinkos ekonomiką, už racionalumą ir išskaičiavimą, už praktiškumą ir apsidraudimą. Tai vandens šniokštimas ir sraunios upės tekėjimas tavo gyvenime, nešančios ir liudijančios kitiems apie Dievo malonę, apie neišsenkančius Jo šlovės ir pažinimo turtus. Kada į tavo gyvenimą ateina Jėzus, tavo širdis atsiveria. Jėzui užėjus į muitininko Zachiejaus namus, jo širdis atsivėrė ir pasirodė Dievo malonė: jis pradėjo dalinti tai, ką turi, kad sužinotų ir pažintų jo namuose sėdintį ir jam parengtą išgelbėjimą – Jėzų Kristų.

Dieviška malonė keičia tavo širdį ir parodo, koks yra Dievas. Jos tekėjimas be priežasties atveria Jo širdį, kurioje tu pamatai paslėptus Jo pažinimo turtus. Tu leidi Dievo malonei tekėti ne dėlto, kad pjautum derlių, užsidirbtum turtus danguje ar žemėje, būtum dvasingas ar giriamas, bet leidi tekėti be priežasties, tik dėl to, kad tai Dievo malonė, ateinanti iš pačio tyriausio šaltinio – Jo širdies.

7 SKYRIUS

Jo valios liudijimas

Turbūt dažniausiai užduodamas klausimas apie Dievą – kokia yra Jo valia? Kiekvienas nors kartą gyvenime paklausia savęs: ar Dievas nori man gero, kokia Jo valia dėl manęs, mano šeimos, darbo ir viso gyvenimo, kokia Jo valia dėl žmogaus apskritai, ar Jis žaidžia su juo, ar Jis gali ir nori ką nors pakeisti gyvenime, ar Jis siekia padėti ar nubausti, išteisinti ar pasmerkti? Religiniai žmonės lygiai taip pat ginčijasi apie Dievo valią, tarytum nepažinodami Jo: ar Dievo valia laikytis taisyklių ir tradicijų, kurios yra mūsų bažnyčioje, ar Jis pritaria kitos bažnyčios nuostatoms, ar melstis reikia sėdint ar stovint, ar Jo valia, kad pasninkautumėm retai ar dažnai, ar Jo valia, kad bendrautumėm su netikinčiais ir tais, kurie nusigrėžė nuo Dievo? Tiek daug yra šlovinimo, garbinimo, meldimosi ir kitų skirtumų, kad daugelis pagalvoja: jei ateitų Viešpats, Jis viską mums išaiškintų. Taip jautėsi ir Jėzaus laikais Judėjoje ir Samarijoje gyvenę žmonės, kurie laukė ateinančio Mesijo, kuris galėtų pagaliau išaiškinti, kur ir kaip reikia garbinti Dievą, kokia Jo valia.

Žmogus jaučiasi galįs ir pasirengęs vykdyti Dievo valią, jei tik ją žinotų. Šis “pasiteisinimas” persekioja mus nuo neatmenamų laikų - jei tik žinočiau Dievo valią...Vienintelė silpnumo ir paklydimo priežastis mums atrodo, negalėjimas pakankamai aiškiai ir tiksliai žinoti Dievo valią - jei tik Dievas aiškiau ir garsiau apreikštų savo valią, kad nekiltų jokios abejonės, mes iškart ją įvykdytumėm. Tuo mes bandome pridengti savo nenorą ir negalėjimą pažinti Jo valią.

Tačiau tai, kaip paliudijo Kristus apie Dievo valią pranoko ne tik žemės, bet ir dangaus kūrinių išsivaizdavimus. Jėzus, atėjęs į žemę, nepasakojo apie Dievo valią, ką ir kaip reikia daryti. Jis ją įvykdė už mus.

Tuomet tariau: ‘Štai ateinu, kaip knygos rietime apie mane parašyta, vykdyti Tavo, o Dieve, valios!’ ”
(*Žydams 10:7*)

Dabar mūsų “pasiteisinimas” nežinojimu, kaip ir nenoras, silpnumas ir negalėjimas įvykdyti Dievo valią, buvo panaikintas. Kaip? Jis nepapasakojo apie tai, kaip reikia ją vykdyti ar kokiu geru būti ir kokius darbus nuveikti, Jis net nepapasakojo, kaip Dievas nori išgelbėti žmogų, kaip Jis myli ir rūpinasi juo. Jis atėjo įvykdyti už mus Dievo valią, išgelbėti tave ir mane, - ir Jis tai atliko iki galo. Išgelbėjimas atliktas, teisus ir nepriekaištingas gyvenimas už tave nugyventas ir tau užskaitytas kaip dovana, kaina už tavo nepaklusnumą sumokėta, vieta danguje paruošta, kelias pas Tėvą atviras, amžinas gyvenimas suteiktas, išgelbėjimo tikrumas ir garantija užantspauduoti Šventąja Dvasia tavyje, Dievo jėga, turtai, išmintis suteikti Jėzuje Kristuje. Viskas, ko reikia, tai priimti šį išgelbėjimą. Dievo valia už tave jau įvykdyta.

Priėmęs Dievo valią, tu nustebsi, kaip pradeda keistis tavo gyvenimas, nes priėmęs **jau įvykdytą Dievo valią**, tu pradedi **ją pažinti**. Tai visiškai nesuprantama žmogiškai prigimčiai, bet tavo naujasis kūrinys Jėzuje Kristuje taip džiaugiasi ir priima šią paslaptį – pažinti jau įvykdytą Dievo valią.

Kodėl reikia ją pažinti? Dažnai galvojame, kad pažinti Jo valią reikia dėl to, kad Jis galėtų įvykdyti savo planus ir norus. Tu lyg negyvas įrankis, kurį Jis naudoja. O, kaip dažnai mes Jį įsivaizduojame, kaip galiūną, norintį mumis pasinaudoti, siekiant savo tikslų. Mes taip įpratę būti „naudojami“ tamsos jėgų – tarytum, kaip išsunkti, panaudoti ir nereikalingi daiktai, numesti į šiukšlyną. Tačiau koks priešingas šiam supratimui yra Dievo troškimas – užpildyti mus savo valios pažinimu, kad mes praturtėtumėm, būtumėm aprenkti Jo šlove, džiaugsmu, meile bei pilni Jo pažinimo ir šlovės turtų.

Jo valios pažinimas yra neatskiriamas nuo Jo. Tik pažindami Jo valią, mes pažįstame Jo širdį ir charakterį. Dievo valios pažinimas priartina prie Jėzaus taip stipriai, kad bendravimas su Juo pasikeičia ir tampa lyg bendravimas su broliu. Augdami Dievo valios pažinimu, mes iš kūdikių tampame jaunuoliais ir galop suaugusiais, igalintais per Šventąją Dvasią bendrauti taip artimai su Jėzumi, kaip su savo broliu.

Kas vykdo Dievo valią, tas mano brolis, ir sesuo, ir motina”. (*Morkaus 3:35*)

Dievo valios pažinimas yra nuostabesnis dalykas nei įsakymų ir komandų sužinojimas. Įsakymai, taisyklės ir komandos nepriartina prie Dievo, bet suvaržo. Tačiau, užpildyti Dievo valia, mes pažįstame Jį, kaip asmenį, pažįstame atvirą Jo širdį. Todėl, jei nepažįsti Dievo širdies, Jo valia tavo gyvenime skambės tik, kaip įsakymas ir komanda kažką daryti, kurios išsekins tave ir užklups nepasiruošusį. Tačiau, jei pažįsti asmenį, tai žinosi ir kokia yra jo valia.

Dievo valia neatskiriama nuo Dievo širdies. Neįmanoma išpildyti Dievo valios, nepažįstant Jo širdies, todėl dažnai Jis laukia, kad mes pažintumėm, koks Jis yra, kad pamatytumėm ir Jo valią, nes valia išeina iš širdies. Dievas neslepia savo širdies, Jis ją atvėrė Jėzuje Kristuje ir “apnuogino” visą savo grožį, parodydamas iš tiesų, koks Jis yra. Kodėl dažnai, sužinojus apie Dievo valią, reikia tarytum kažko laukti, kodėl praeina nemažas laikas, kol tai įvyksta. Jis laukia, ir nori atverti širdį, kad tai, kas Jo širdyje, būtų tavyje. Pirma Jo širdis – paskui Jo valia. Kai bandai atskirti Dievo valią nuo Jo širdies, tada suklumpi.

Dievo valios pažinimas veda link Jo širdies pažinimo ir keičia mus

Augdami Dievo valios pažinimu, mes ne tik artėjame prie Jo, bet taip pat keičiasi ir mūsų širdis.

Tik sužinoję apie Dievo valią, mes dar negalime Jos pažinti ir suprasti taip, kaip Jis norėtų. Mes augame tame. Augame pažindami Jo širdį. Visų tikėjimo vyrų ir patriarchų gyvenime galime pastebėti, kokie jie buvo pradžioje, tik ką sužinoję apie Dievo valią, ir pabaigoje – priartėję prie Dievo ir pamatę Jo valios išsipildymą. Per tai jie artėdavo prie Jo širdies, patys keisdami ir tapdami kitokiais.

Apie nuostabų Dievo valios pažinimo ir ieškojimo kelią galime skaityti tiek Senajame, tiek Naujajame Testamentuose aprašytų Dievo tarnų gyvenimuose. Tuo metu, kai Mozė tik žinojo apie Dievo valią jo gyvenime, kad Viešpats nori jo rankomis išvesti Izraelio tautą iš vergijos, Mozė buvo nekantrus, pasitikintis savo jėgomis, turintys savo planą, emociingas ir nenuorama. Jis stengėsi savo entuziazmu ir jėgomis padėti Izraelio tautai, bet buvo privestas pabėgti į dykumą. Tačiau, koks didelis jo širdies pasikeitimas matomas tada, kai Mozė priartėjo prie Dievo ir nukreipė savo akis į Tą, kurio valią anksčiau bandė pildyti. Tada matome Mozėje didžiulį nuolankumą ir susitaikymą, nepasitikėjimą savo jėgomis, bet to, kuri matė degančiame erškėčių krūme, nusizėminimą, tikėjimą ir paklusnumą. Priartėjus prie Dievo, Mozės planą ir jėgas pakeitė Dievo planas ir asmeninis susitikimas su Juo dykumoje. Asmeniškai susitikęs su tuo, kurio valią stengėsi pildyti, Mozė jau galėjo pamatyt ir tai, kaip Dievas išpildė savo valią. Dabar ne Mozė vedė Izraelio tautą iš Egipto žemės ir pildė Dievo valią, bet Dievas pats jo rankomis gelbėjo Izraelį ir vykdė savo valią.

Tą patį didžiulį charakterio pasikeitimą, įvykusi einant link Dievo valios pažinimo, matome ir Jokūbo gyvenime. Koks pasikeitimas įvyko nuo to laiko, kai Jokūbas sužinojo apie Dievo valią ir bandė ją pats pildyti, vis dar būdamas apsukrus ir klastingas, ir tada, kai priartėjęs prie Dievo širdies ir pažinęs Jį asmeniškai, jis tapo nuolankus, silpnas, ieškantis ir pasitikintis tik Juo. Koks didelis žmogaus širdies pasikeitimas, kuris įvyko tik dėl to, kad priartėjo

prie to, kurio valią norėjo pildyti. Tik prisiliesdamas prie Dievo širdies tu gali pamatyti Jo valią.

Ar prisimeni, kaip pradėjus eiti pirmuosius tikėjimo žingsnius, tau taip norėjosi sužinoti ir pildyti Jo valią? Tu laukdavai komandų, nurodymų, kad kuo greičiau juos įvykdytum. Bet nejaugi tai viskas – vykdyti komandas? Tačiau būtent tada Dievo Dvasia pakelia tavo žvilgsnį į šios valios šaltinį ir autorių, nes ieškodamas iš tiesų Jo valios, tu prieisi Jo širdį ir kelionės pabaigoje nustebsi, kaip Jis pakeitė tave ir parengė naujam regėjimui, naujai vizijai – pamatyti, kaip Jis pildo savo valią tavo gyvenime. Sužinojimas apie Dievo valią yra tik kelio pradžia, kuri nuves link Jo, tik nesustok ieškoti ir eiti.

Dievo valios išpildymas

Tikintieji dažniausiai užduoda klausimą, ką reikia daryti, kad išpildyti Dievo valią. Kaip ją sužinoti ir išpildyti?

Dievo žodyje matome, kaip karaliai ir pranašai, ištikimi tarnai ir paprasti žmonės klupdavo, pildydami Dievo valią. Vieni kėlėsi ir paklūsavo tam, kas buvo Viešpaties sakoma, kiti gi, pradėję pildyti Jo valią, po kiek laiko pasitraukdavo. Kodėl toks skirtumas? Ryškiausiai tai pastebime karaliaus Sauliaus ir Dovydo gyvenimuose. Abu buvo karaliai, abu buvo patepti, abu žinojo Dievo valią, abiejų gyvenimuose buvo didelių nuodėmių, kritimų, klaidų ir nuopolių, tačiau vienas didelis skirtumas nelieka nepastebėtas. Apie Saulių Dievas paliudijo, kad jis neišpildė Dievo įsakymų, kai tuo tarpu apie Dovydą Viešpats paliudijo, kad rado vyrą pagal savo širdį, kuris išpildys visus norus. Kodėl Viešpats buvo taip užtikrintas Dovydu, bet apie Saulių tylėjo.

Pašalinęs jį, Jis pakėlė jiems karaliumi Dovydą, apie kurį liudydamas pasakė: **‘Radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal savo širdį, kuris įvykdys visus mano norus’.** (*Apaštalų darbai 13:22*)

Šioje vietoje Viešpats atskleidžia, kodėl Dovydas išpildė Jo norus. Dovydas pildė Dievo širdies norus, tuo tarpu Saulius, žinojo tik įsakymus ir komandas. Neįmanoma išpildyti Dievo valios, nepažįstant To, kurio valią pildai. Jo širdies pažinimas atveria kelią į Jo valios išpildymą. Saulius iš pat pradžių su didžiuliu entuziazmu ir uolumu puolė vykdyti Dievo valią: ėmėsi ginti Izraelį nuo priešų ir buvo pasirengęs nubausti net savo sūnų mirtimi už žodžio nesilaikymą. Koks uolumas, kokia iniciatyva. Tačiau greitai visa tai dingo. Atėjus sunkumams, nepažindamas, koks yra Tas, kurio valią jis pildo, Saulius galiausiai lengvabūdiškai “pakoregavo Dievo įsakymą”. Bet ar galima pakoreguoti širdį? Tai, kas jam buvo smulkmena, Dievui buvo ne. Kodėl Saulius taip „prašovė“? Todėl, kad nepažino Dievo širdies.

Dovydas, priešingai, gyvenime padarė nuodėmių ir daug kartų klupo, sekdamas paskui Dievą, bet sunkiausiose situacijose pažino Tą, kuris gali išgelbėti ir žinojo, kas yra Jo Dievas. Dovydas bendravo su Viešpačių laikydamasis už Jo širdies. Dovydo elgesys daugeliui Izraelitų buvo nesuprantamas, net ir Dievo šventyklos kunigams. Dovydas pasigailejo savo priešo ir persekiotojo Sauliaus, nors turėjo progą nužudyti jį, jis parodė Sauliui paklusnumą, iki galo likdamas ištikimas jam, kaip tarnas, nors buvo išvytas, niekinamas ir persekiojamas, jis apraudojo Saulių ir jo žuvusį sūnų taip, kaip aprauda artimiausius šeimos narius, jis buvo gailestingas išdavikams ir sukilėliams, net ir savo sūnui, kuris norėjo jį nuversti ir nužudyti. Dovydas savo elgesiu nustebino net šventyklos kunigus, kada leido valgyti savo palydovams pašventintus duonos kepalus iš Dievo padangtės, kurių pagal įstatymą negalėjo net paliesti. Jis tai darė, nes rūpinosi kitais ir buvo gailestingas išalkusiems. Ar matai, kokį Dievą pažino Dovydas, kokia Dievo širdį jis regėjo, ar kartais neužuodi Kristaus kvapo?

Jėzus atsakė: “Nejaugi niekad neskaitėte, ką prirėkusi padarė Dovydas, kai jis ir jo palydovai neturėjo maisto ir buvo išalkę? Prie vyriausiojo kunigo Abjataro jis

įėjo į Dievo namus ir valgė padėtinės duonos ir davė savo palydovams, nors niekam neleistina jos valgyti, tik kunigams”. (*Mato 2:25-26*)

Dovydas pažino gailestingą, atleidžiantį ir maloningą Dievą, todėl ir pats buvo toks – vyras pagal Jo širdį. Artėjimas prie Dievo pakeitė Dovydo širdį. Štai, ko trokšta Viešpats: bendravimo širdis į širdį. Viešpats žinojo, kokia yra Dovydo širdis, nes matė joje savąją.

Meilė – Jo valios išpildymo garantija

Tačiau Jėzus atskleidė pačia nuostabiausią ir paprasčiausią tiesą apie Dievo valią. Jis parodė, kas gali pažinti ir išpildyti Dievo valią, paliudydamas, kad meilė yra durys, antspaudas ir garantija pilnam Jo valios pažinimui.

Jėzus jam atsakė: “Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime. (*Jono 14:23*)

Šioje vietoje Jėzus sako, kad meilė garantuoja, užtikrina ir užantspauduoja Dievo valios išpildymą. Čia nėra pažadas, tai yra garantija. Viešpats nepasakė, kad jei mylėsi, tai pildyk Dievo valią. Ne! Jis užgantavo, kad mylinčiam Dievą, neišmanoma prasilenkti su Dievo valia. Pažindamas Jo širdį, iš kurios tu priėmėi Jo meilę, tu išpildysi ir Jo valią.

Jėzus savo pavyzdžiu paliudijo, kad meilė visada eina Dievo valios priešakyje. Kristus galėjo išpildyti Tėvo valią tik dėl to, kad Jį mylėjo. Tai buvo savarankiškas Jėzaus sprendimas ir paklusnumas iš meilės. Tėvas viską buvo atidavęs į Sūnaus rankas. Jėzui atėjus į žemę, viskas priklausė nuo Jo apsisprendimo. Jis žinojo Tėvo valią ir dabar galėjo laisvai priimti bet kokią sprendimą. Tėvas nesikišo ir nevertė Jo taip pasielgti.

Bet pasaulis turi pažinti, jog Aš myliu Tėvą ir darau taip, kaip Jis man įsakė...<> (*Jono 14:31*)

Tik meilė Tėvui sutvirtino Jėzaus žingsnius link kryžiaus ir suteikė jėgų Getsemanės sode. Komanda ir įsakymas to padaryti negali.

Kaip pažinti Dievo valią?

Dievo valiai augti, reikalinga gera dirva ir tinkama terpė. Jo valios pažinimas auga meilės ir tikėjimo dirvoje. Sąlygos ir ženklas, kad tu artėji ir pažįsti Jo valią – meilės ir tikėjimo auginimas ir stiprėjimas.

Laiške Efeziečiams apaštalas Povilas atskleidžia paslaptį, kad Dievo valios pažinimui būtina meilė ir tikėjimas, kurie užpildo mūsų širdį. Be jų, Dievo valia neturi vietos kur sudyti, augti ir prisiskleisti.

 Todėl ir aš, **išgirdęs apie jūsų tikėjimą** Viešpačiu Jėzumi ir apie **jūsų meilę** visiems šventiesiems, nesiliauju dėkojęs už jus, prisimindamas jus savo maldose, kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, šlovės Tėvas, duotų jums išminties ir apreikimo dvasią Jo pažinimui...<> (*Efeziečiams 1:15-17*)

Povilas džiaugiasi, kad tikėjimas ir meilė Efeziečių širdyse auga ir tampa matomi. Tik išgirdęs apie tai, jis meldžiasi ir prašo Dievo suteikti jiems išminties ir Jo pažinimo dvasią, idant Efeziečiai pažintų Viešpatį ir suvoktų, kur link Jis veda ir kokia yra Jo valia. Be tikėjimo ir meilės neįmanomas Jo valios pažinimas. Kai auga meilė ir tikėjimas, tada mūsų akys plačiau atsiveria, viskas pasidaro aišku, šviesu ir tikra, abejonės išnyksta ir aiškiai girdime Jo žodį. Tada į viską pradedame žiūrėti pro Jo širdies langą ir kaip nustembame, kai taip lengvai ir aiškiai pamatome Jo valią.

Laiške Efeziečiam Povilas džiaugiasi, kad išgirdo apie jų tikėjimą Viešpačiu ir karštą meilę. Tačiau dabar labai dažnai išgirstame ir pamatome ne tikėjimą ir meilę, bet diskusijas ir ginčus apie tai, kas, ką ir kodėl daro vienoje ar kitoje krikščioniškoje denominacijoje, kas turi naujesnį ir išpūdingesnį „atidengimą“, kuri bažnyčia yra dvasingesnė ir kodėl vienas ir kitas krikščionis paslydo, nusidėjo, kodėl vieni šlovina taip, o ne kitaip, kodėl pas vienus kažkas galima, o pas kitus ne, kaip kažkas neteisingai pasielgė su savo broliu ar koks užgesęs ir nedvasingas tapo bažnyčios pastorius, kaip kažkur neišsipilė pranašystė... Povilas rašo, kad tokioje terpėje neįmanoma augti Dievo valios pažinimu, nes tai nėra dirva, kurioje sėjamas ir pjaunamas Dievo žodis.

Maitinau jus pienu, ne tvirtu maistu, **kurio jūs negalėjote priimti**. Net ir dabar negalite, nes tebesate kūniški. Jeigu tarp jūsų pavydas, nesantaika ir susiskaldymai, - argi nesate kūniški? Argi nesieliariate grynai žmogiškai? (*1 Korintiečiams 3:2-3*)

Reikalinga meilės ir tikėjimo terpė. Mes vis rečiau išgirstame apie augančią meilę ir tikėjimą, apie dalykus, kurių taip pasiilgę, ieško ir svajoja netikintys, o tuo pačiu ir jau senai įtikėję. Visi atidžiai klauso ir nori išgirsti apie autentišką Kristaus meilę ir paprastą tikėjimą, kuriuose nėra jokio šešėlio, kurie ateina iš pačios Jo širdies, be tarpininkų ir išankstinių sąlygų, skirta visiems ir bet kam, kas tik tai nori priimti - tikėjimo ir meilės, veikiančios realiai, matomai...Bet labai dažnai meilę ir paprastą tikėjimą mes priskiriame kūdikiams arba nukeliame į tobulybę ir tolimą ateitį, kaip kažką abstraktaus ir neapčiuopiamo. Verčiau skubame ir norime sužinoti apie Dievo valią – naują „atidengimą“ apie tai, ar atleisti prieš mane nusikaltusiam žmogui, ar suteikti pagalbą kaimynui...

Tačiau Povilas parodė, nuo kur pradėti, kur yra ta nuostabi ir nematoma sėkla bei kelio pradžia į Jo širdį ir Jo valios pažinimą.

Taigi, **jeigu esama** Kristuje kokio padaršinimo, meilės paguodos, jei esama kokio Dvasios bendravimo, nuoširdumo ir gailestingumo,...<> (*Filipiečiams 2:1*)

Jis rodė į tas mažas sėklas, iš kurių išauga Jo valios pažinimas. Jei tik yra bent mažiausias nuoširdumas, meilė, gailestingumas, užuojauta, - jei bent lašelis... Nuo čia Povilas skatina augti. Daugelyje savo laiškų Povilas tiesiog prašo, klaupiasi ir maldauja nežiūrėti ir koncentruotis į ginčus, nesutarimus, skirtumus, bet ieškoti tų mažų daigelių, kurie auga tinkamoje terpėje. Jis drąsina ir skatina gyventi bei augti meile ir tikėjimu, kurie yra indas Dievo valios pažinimui. Jis taip pat drąsina ir savo bendražygius Titą ir Timotiejų vytiš meilę ir tikėjimą su visu paprastumu ir nuoširdumu. Kartais mums taip reikia tokių paprastų padaršinimų ir paskatinimų gyventi Kristaus meile, nes nepastebimai tai tampa naivu, nepasiekiamu ir per daug paprastu. Todėl Povilas ir savo asmeniniu pavyzdžiu drąsina sekti ir vytiš tikėjimą ir meilę.

Bet tu, Dievo žmogau, bėk nuo tų dalykų ir vykis teisumą, maldingumą, tikėjimą, meilę, kantrumą, romumą. (*1 Timotiejui 6:11*)

Jei turėtum pačią greičiausią, galingiausią ir gražiausią mašiną, bet būtum išpildęs tik keletą litrų benzino ir kelis lašelius tepalų, kad ir žinotum maršrutą, tačiau negalėtum jo pasiekti, jei neturėtum pakankamai kuro ir tepalų. Taip ir su Dievo valia. Dievo valios pažinimas yra apribotas meilės ir tikėjimo saiko. Tam, kad pažinti Jo valią reikalingas tikėjimas ir meilė. Per Juos Dievas skatina, augina ir veda. Nesant jiems, Dievo valia lieka tik informacija prote, laukianti kuro – meilės ir tikėjimo augimo. Sužinojimas ir informacija nėra Dievo valia, tai tik aidas, atgarsis ir skambėjimas be turinio. Naujajame Testamente matome, kaip Evangelija sklido per tikėjimo darbus ir meilės triūsą. Kad turėtum darbus, reikalingas tikėjimas, kad galėtum triūsti – reikalinga meilė.

<> nuolat minėdami jūsų **tikėjimo darbus, meilės triūsą** bei vilties išstvermingumą mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje mūsų Dievo ir Tėvo akivaizdoje, (*1 Tesalonikiečiams 1:3*)

Viešpats, siekdamas užpildyti mus savo valios pažinimu, augina mumyse ne informaciją, duomenis ir naujus atidengimus, bet meilę ir tikėjimą, kad mūsų tikėjimo darbas ir meilės triūsas taptų girdimi, matomi ir žinomi.

Ir meldžiu, kad jūsų meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu išvalgumu...<> (*Filipiečiams 1:9*)

Kiek turi meilės ir tikėjimo, tiek turi ir Dievo valios pažinimo. Viskas, kas išeis iš to ribų, pavirs į smėlį, žmogiškas pastangas ir iš lėto pavirs tradicija ir religija.

Ieškojimas ir užpildymas. Dievo žodis sklidinąs pavyzdžių, kaip Dievo tarnai ir pranašai ieškojo Dievo valios. Net pats Jėzus, būdamas žemėje, paliudijo, kad pastoviai ieško Dievo valios.

Iš savęs Aš nieko negaliu daryti. Aš teisiu, kaip girdžiu, ir mano teismas teisingas, nes **Aš ieškau ne savo valios, bet valios Tėvo**, kuris mane siuntė”. (*Jono 5:30*)

Dievo valia nėra daiktas, kurį tiesiog pasiimi - ji nori būti surandama. Kiekvienas praeina šį nuostabų ieškojimo kelią, nes eidami, mes keičiamės, artėjame prie Jo, augame Jo pažinimu, kol pamatome Dievo valią, ištekančią iš Jo širdies. Kartais išivaizduojame Dievo valios ieškojimą, tarytum, įmetant monetą (malda) į automata, iš kurio išrieda atsakymas su nurodymu, ką reikia daryti šiandien. Tada pradedame vykdyti komandas, vis dar nesuradę Jo valios. Tačiau Viešpats trokšta, kad nenustotumėm jos ieškoje. Abraomo gyvenimo pradžioje Viešpats pasakė jam palikti tėvų žemę ir eiti į tą, kurią parodys. Tai buvo kelio pradžia.

Abraomas perėjo jam pažadėtą žemę skersai ir išilgai, ją stebėdamas, tyrinėdamas ir apžvelgdamas. Kodėl iškart negalima pilnai pažinti Dievo valios, gauti kaip daikto, pastebėti neieškant ir nešvaistant laiko, bet reikia jos ieškoti ir pereiti pažadėtą žemę skersai ir išilgai? Tai susiję su Juo, Jo charakteriu ir Jo asmeniu. Ieškodamas Jo valios, tu artėji prie Jo, tampi panašus į Jį. Todėl nesustok po pirmo žingsnio, bet eik tuo keliu kiekvieną dieną.

Dievo Dvasia nori ne informuoti apie Dievo valią, bet užpildyti ją visą mūsų vidų. Tai vyksta palaipsniui, nes vanduo tuščiame inde atsiranda ne iškart, bet liejamas diena iš dienos, kol tampa pilnas. Kai siekiame tik sužinoti apie Jo valią, bet ne būti užpildyti ja, mes greit suklumpame. Kodėl? Pribėgę prie Jo ir sužinoję apie Jo valią, mes iškart atsitraukia ir pabėgame nuo Jo - pabėgame vykdyti Jo valios, kai tuo tarpu Jis trokšta, kad mes pasiliktumėm šalia. Jis ne tik pasako ir informuoja apie savo valią, Jis nori ateiti ir savo gyvenimu išpildyti tavyje. Tik Jo Dvasia gali atlikti tai. Leisk būti užpildomas Jo valios pažinimu. Be jokios baimės, įtampos ir žmogiškos iniciatyvos, tik su Jo Dvasios jėga, kuri užpildo ramiai stovintį ir pasiduodantį indą.

Proto atnaujinimas. Šventoji Dvasia kiekvieną dieną ieško laisvos vietos mūsų prote, kurią galėtų užpildyti supratimu ir Jo valios pažinimu.

Ir neprisitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, **kad galėtumėte iširti**, kas yra gera, priimtina ir tobula Dievo valia. (*Romiečiams 12:2*)

Ji ieško bent mažos kertelės, bet valandėlės ar mažiausios laiko atkarpos, kad suteiktų tau išminties ir supratimo. Todėl Dievo žodžio apmąstymas, pasimėgavimas juo, tai tas kamuolys, iš kurio išsirutulioja Dievo valios pažinimas, kuris rieda ir nuveda link Jo širdies. Todėl apaštalas Povilas skatina uždaryti proto langus pasaulio terpei, kurioje yra baimė, negatyvizmas, panika, ironija,

baimė dėl ateities ir gąsdinimai. Dievo Dvasia siekia, kad tavo protas būtų užpildytas Dievo žodžiu, kad rastum laiko tiesiog pabūti su Juo, niekur neskubėdama, nelėkdama, bet pasimėgaudama Juo. Evangelijoje aprašytas pavyzdys su Morta, kuri plušo ir dirbo, patarnaudama Jėzui ir mokiniams, ir Marija, kuri tik klausėsi Jo žodžių, rodo, kad mums taip reikalingas atokvėpis, atsisėdimas šalia Jėzaus ir praleidimas su Juo nors truputį laiko, tik klausant, mąstant ir geriant Jo žodį. Mes taip dažnai būnam užvaikyti darbų, maldų už kažką, maldų dėl savo poreikių ir problemų, bažnyčios reikalų, kad kuras mūsų bake senka ir mes skubame tik su savo darbais ir triūsų, bet meilė ir tikėjimas, kurie auga sėdint prie Jėzaus, tirpsta.

Proto atnaujinimas reikalingas, kad mes nepajaustumėm Dievo valią, bet suprastumėm, ne išgirstumėm instrukciją, bet būtumėm persmelkti Jo valios pažinimu.

Nebūkite tad neprotingi, bet **supraskite**, kokia yra Viešpaties valia. (*Efeziečiams 5:17*)

Speciali vieta. Apaštalas Povilas laiške Efeziečiams dalinasi nuostabiu pažinimu, liudydamas, kad yra speciali vieta, kur padedama Dievo valia ir kur jos reikia ieškoti. Tai širdis. Nors protu mes suvokiame Dievo valią, tačiau ją atrandame širdyje.

Ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms įtinkantys, bet kaip Kristaus vergai, **iš širdies** vykdančios Dievo valią. (*Efeziečiams 6:6*)

Ši speciali vieta, kur padedama ir iš kur vykdoma Dievo valia, yra tavo širdis. Ten mes ją surandame, iš ten paėmę, ją apmąstome ir suprantame. Todėl, prieš ieškant Jo valios, te tavo širdis būna be rūpesčių ir apsaugota nuo bet kokio streso, panikos, kurie ateina iš pasaulio. Beveik visur, pradėdamas ir baigdamas laiškus bažnyčioms, Povilas primena:

Malonė jums ir **ramybė** nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus! (2 Korintiečiams 1:2)

Taip pat ir Jėzus, priskėlęs iš mirusiųjų ir pasirodęs savo mokiniais, iškart pasakė: „Ramybė jums“ ir tik po to pradėjo aiškinti Dievo žodį ir mokyti. Todėl taip svarbu, kad ieškant Jo valios, širdis būtų ramybėje, idant galėtum pastebėti tai, kas paslėpta širdyje.

Nesustok ieškoti Dievo valios, nes tu nustebsi, kur nuves tave šis kelias. Tu surasi ne tik Dievo valią, bet ir Jo širdį. Tada, pažvelgęs vidun, sužiksi: „Koks nuostabus yra Viešpats ir kokia graži yra Jo širdis.“

8 SKYRIUS

Gyvybės medžio liudijimas

Koki žodį iš Dievo lūpų išgirdo Adomas pirmą kartą, tapęs gyva siela ir pabudęs iš sutvėrimo? Biblijoje parašyta, kad pirmieji žodžiai buvo - „Būkite vaisingi“ (*Pradžios 1:28*). Tik sukurtas, Adomas gavo palaiminimą ir pašaukimą iš Dievo – būti vaisingu, užpildyti Dievo pažinimo vaisiais visą žemę, kad Dievo grožis, šlovė ir bendrystė su Juo pasklistų aplink, kaip šlovės debesis. Dar nebuvo duota Adomui jokio Dievo įsakymo ar draudimo, bet šis palaiminimas – būkite vaisingi, jau nuskambėjo Adomo širdyje. Dievas parengė žmogui kelią į nuostabų ir amžiną vaisingumą, pasodindamas ir paslėpdamas Edeno sode Gyvybės medį, kuris laukė Adomo. Šis medis buvo nepanašus į kitus. Nuo kitų medžių Adomas raškydavo vaisius ir juos valgydavo, tačiau Gyvybės medis laukė Adomo būti ne raškomas, bet sujungiamas su juo. Tas nežinomas ir neragautas Gyvybės medis buvo paslėptasis Dievo Žodis – gyvybė ir amžinoji būtis. Adomas dar nežinojo, kad toks medis auga Edeno sode, kad Dievas laukia jo ten. Adomas pakeliui link gyvybės medžio turėjo praeiti pro gėrio ir blogio pažinimo medį, kad turētu teisę pasirinkti. Dievas suteikė jam pasirinkimą, leisdamas paklusti arba atmesti Dievo Žodį, kuris jo laukė sode. Tačiau Adomas sustojo paragauti gėrio ir blogio pažinimo medžio vaisių, taip atmesdamas Edeno sode jam paruoštą Gyvybės medį – Dievo Žodį. Nusiskynus vaisių nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio, Adomui atsivėrė akys ir jis pamatė bei sužinojo apie amžiną gyvenimą, apie Edeno sode augantį Gyvybės medį. Jis apie tai sužinojo, bet prarado kelią ir priėjimą į amžiną gyvenimą. Galima žinoti, kad yra amžinasis gyvenimas, bet mirti. Pažinimas neatvėrė amžinojo gyvenimo, bet priešingai – užtvėrė kelią

Išvaręs žmogų, į rytus nuo Edeno sodo Viešpats pastatė cherubus su švytruojančiu ugniniu kardu **saugoti kelią prie gyvybės medžio.** (*Pradžios 1:24*)

Nuo tada svajonė apie amžiną gyvenimą, apie vaisius, kurie nesibaigia ir išlieka, yra mūsų širdyje, kaip neprieinama svajonė ir atgarsis. Tas medis Edeno sode tapo saugomas, neprieinamas ir nepasiekiamas. Jis tapo mums pasaka, sapnu, naivia svajone, tačiau aplankančia kiekvieną širdį, kuri atsidusta: „O jeigu galėčiau amžinai gyventi...“. Mūsų gyvenimas tapo pilnas blogų vaisių, kurio paskutinis yra mirtis. Mes galvojome, kad gėrio ir blogio pažinimo medis geras, bet vaisius pjauname blogus. Mes galvojome, kad pažinimas, kas gera ir bloga suteiks mums amžiną gyvenimą ir vaisingumą, tačiau visa tai žinodami, mes išliekame tokie patys.

Geras medis negali duoti blogų vaisių, o blogas - gerų.
(*Mato 7:18*)

Vaisingumo šauksmas aidi kiekviename iš mūsų. Nuo šiol žmogus stengiasi prasmingai ir vaisingai nugyventi gyvenimą pats, bet matydamas artėjančią mirtį, nuleidžia rankas, stebi, kaip jo darbai ir vaisiai prapuola, lieka kitiems, kurie juos išmėto ir išlaužo. Mes visi siekiame kažką palikti po savęs, įprasminti gyvenimą, bet sužinoję, kas gera ir bloga, liekame tokie patys – nevaisingi. Mes žinome, kad esame pašaukti būti vaisingais, bet nežinome kaip tokiais tapti.

Tačiau Dievas parodė, kas yra tikrasis Gyvybės medis, kas yra tikrasis vynmedis, nešantis vaisių. Jis ne tik parodė Gyvybės medį, bet ir atvėrė kelią prie Jo. Tikrasis vynmedis ir tikrasis Gyvybės medis yra Kristus – Dievo Žodis ir amžinoji būtis. Kristus buvo parengtas Adomui prieš pasaulio sukūrimą ir skirtas žmogui būti sujungtu su Juo ir nešti Jame amžiną vaisių. Čia yra tikras ir realus žmogaus pašaukimas, ateinantis iš širdies gelmių - būti vaisingu.

“Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas - vynininkas.
(Jono 15:1)

Dievas vėl atvėrė kelią prie medžio, kuris neša vaisių. Tai medis, nuo kurio neraškomi vaisiai, bet su kuriuo yra sujungtama. Tačiau nuo Edeno sodo laikų kažkas pasikeitė. Kaip sujungti Adomą, į kurį įėjo nuodėmė ir tamsuma ir kurio prigimtis pasikeitė, su Gyvybės medžiu? Edeno sode paslėptas Gyvybės medis laukė Adomo ir tiesė savo šakas link jo, laukdamas pasirinkimo, tačiau dabar, pasikeitus Adomo prigimčiai, vienintelė galimybė sujungti žmogų su šiuo medžiu, yra iškiepyti jį. Ir Dievas iš meilės žmogui tai atliko.

Jis iškapojo žaliame medyje žaizdas ir parengė tau vietą būti iškiepytam. Kristus, kaip žalias medis, leidosi būti genimas, laužomas ir žeidžiamas, kad, prakirtus kamiene žaizdą ir iš jo pradėjus tekėti gyvybės sylvams – kraujui ir vandeniui, tu galėtum būti iškiepytas ir tapti Jo dalimi, taip įgydamas amžiną gyvenimą ir galimybę nešti vaisių. Per Kristaus žaizdas, kirčius ir mirtį, tu esi iškiepijamas.

Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant medžio, kad mirę nuodėmėms, gyventume teisumui. “Jo žaizdomis jūs buvote išgydyti”. (1 Petro 2:24)

Tada Jo kraujas, vanduo ir jėga pradeda tekėti į tave. Tu sujungiamas ir tvirtėji suaugdamas su Juo, godžiai geri kiekvieną lašą amžinosios gyvybės. Tu negerai tik vieną kartą, bet pasilieki Jame amžinai iškiepytas, kol taip suaugi su Gyvybės medžio kamienu, kad tavęs negalima atpažinti – tu tampi ne atskira šakele, bet vynmedžio dalimi. Dabar Dievas ne tik priveda prie Gyvybės medžio ir tikrojo vynmedžio, Jis ne tik nori, kad tu rašytum šio medžio vaisius, grožėtumėsi ir kalbėtum apie Kristų, Jis nori, kad tu neštum vaisių Jame, būdamas sujungtas ir panardintas amžinai. Būnant išorėje neįmanoma nešti vaisiaus. Gali apžiūrinėti šį medį, nusiskinti vaisių, gauti Dievo

palaiminimą, bet tik pasiduodamas ir būdamas Jame, tu iš tiesų esi vaisingas.

Atsidavimas į Dievo rankas

Jėzus Kristus - vienintelis geras ir tikras medis, nešantis amžiną vaisių. Jis kviečia tave ne rašyti vaisius nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio, ne sužinoti apie tai, kaip gerai elgtis, ar nuo ko susilaikyti, Jis net nekviečia tavęs tam, kad tu daug sužinotum apie Jį, gautum kažką ir stovėtum šalia. Jis kviečia tave būti sujungtam ir įskiepytam, kaip šakelei į Jį, kad tau niekada neberekėtų trokšti, kad tu pastoviai leistum Jo kraujui ir vandeniui laisvai tekėti pro tave, kad ši nauja gyvybė ir nesibaigianti srovė augintų, stiprintų tave, kol galop tavo šakelė pasidarytų tvirta ir standi, galinti išlaikyti daug vaisių.

Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių; nes be manęs jūs negalite nieko nuveikti. (*Jono 15:5*)

Kristus paliudijo, kad pilnas pasitikėjimas Dievu, atsidavimas Jam ir Jo darbui atneša vaisių gyvenime. Jis tai paliudijo, pavesdamas save į Tėvo, kaip vynininko rankas, kuris žino, ką daryti su medžiu, kad jis būtų vaisingas ir jo vaisius pasiliktų amžinai. Jėzus pavedė save Tėvui ir pasitikėjo tuo, ką Jis daro. Kristaus atsidavimas parodė nuostabią ir žibančią Dievo širdį, kuris atsiduoda ir myli ne dalimis, porcijomis ar etapais, bet pilnai, visam laikui ir iškart.

Šis vynmedžio liudijimas pradeda veikti mumyse, kada esame įskiepijami į Jį, kaip šakelės. Mes esame šakelės, kurios iš savęs negali nešti vaisiaus. Tačiau koks paprastas ir nuostabus yra Kristaus liudijimas, sakantis, kad tu nebijotum pilnai pasikliauti ir atsiduoti į Jo rankas, nepaisant, kad kartais gali skaudėti, kada Jis šalina nuo mūsų sudžiūvusias ar nereikalingas ataugas ir šakeles. Nuo šiol tu esi šakelė, gaunanti gyvybę iš Jo, stiprėjanti ir nešanti

vaisių per Jį ir tampanti vynmedžio dalimi su gausiais vaisiais, skirtais Jam.

Iš Jo, per Jį ir Jam yra visa. Jam šlovė per amžius!
Amen. (*Romiciams 11:36*)

Iš Jo, per Jį, ir Jam... - koks tai grožis, vienybė, jungtis ir bendrystė. Tai, ir kelias, ir gyvenimas. Viešpats trokšta, kad mes pasiliktumėm Jame. Jėzus drąsino savo mokytinius ir sakydavo: „Pasilikite manyje“ (*Jono 15:4*). Taip pat ir apaštalas Povilas savo laiškuose prašydavo, kad i tikėjusieji pasiliktu taip, kaip buvo priėmę Evangeliją. Viskas, ko mums reikia, tai pasilikti Jame. Tačiau taip dažnai nutinka, kad pasitikėdami savo jėgomis, mes nutraukiame tekančius į mus gyvybės syvus – išterpiame į kelią, kuriuo ateina ši gyvybė – iš Jo, per Jį ir Jam.

Iškiepyti į vynmedį, mes viską gauname iš Jo. Džiaugiamės ateinančiomis iš Jo malonėmis, dovanomis ir palaiminimais, dėkojame už tai, nes širdimi suprantame, kad viską gauname iš Jo. Mes trokštame Jam tarnauti, dėl Jo gyventi ir nešti vaisių Jam, bet pats svarbiausias dalykas dažnai lieka užmirštas – per Jį. Mes taip trokštame būti Dievo naudojami, kad patys atliekame tai, ką gali atlikti tik Jis. Tada nutraukiame kelią, kuriuo teka Jo gyvybė: iš Jo – per Jį – Jam.

Iš Jo - - Jam
per mane

Tie vynmedžio gyvybės syvai, tekantys iš Jo, nutrūksta, sutikę kliūtį mummyse – pasitikėjimą savo jėgomis ir bandymą viską atlikti ir įgyvendinti patiems. Dažnai laukiame Jo apreiškimo, komandos ir valios, o gavę tai, iškart nutraukiame kelią, kuriuo teka gyvybė, nes puolame patys tai atlikti. Jis neduoda komandos ir žodžio, Jis ateina pats tai atlikti. Jis duoda meilę ir maldą, Jis meldžiasi ir pats atsako į ją. Galbūt prisimeni, kaip ilgai, nuoširdžiai meldiesi ir prašai Dievo malonės, meilės, išgelbėjimo ir pasigailėjimo savo

artimiesiems ar kitiems, tarytum tau reiktų Dievą įtikinėti, išprašyti, tarytum tu savo artimuosius myli daugiau nei Jis ir nori pripildyti maldų saiką „priversdamas“ Dievą pagaliau atsižvelgti į tavo maldavimus ir „pamilti“ tavo artimuosius. Tačiau iš tiesų Dievas yra šis gailestingumo, meilės ir malonės šaltinis. Jis myli tavo artimuosius ir draugus taip, kaip niekas kitas jų nemyli ir duoda tau maldas, gailestingumą ir užtarimą. Jis pats duoda maldą ir pats į ją atsako. Kada Jo gyvybės syvai be trukdžių teka į tave, Jo meilė ir gailestingumas keičia tavo ir aplinkinių gyvenimą. Viskas, ko Jis trokšta, tai kad pasiduotum Jam kaip šakelė.

Iš Jo - per Jį - Jam

Ne šakelės siūbavimas, stengimasis išsilaikyti, pastangos nukreipti vėją ar apsaugoti nuo audrų, bet tik medžio kamieniu tekantys syvai atneša vaisių.

Tai ką gi man daryti, kokia mano rolė, ką aš turiu daryti? Taip norisi būti svarbiu ir tai yra vinis į kūnišką prigimtį, prikalandanti kartu prie kryžiaus. Tavo rolė yra būti vynmedžio šakelė ir kaboti. Leisti Jam veikti, kad Jo Sūnaus sultys – kraujas ir vanduo tekėtų tavimi. Tik iš jų auga vaisius.

Bet, jei man nieko nereikia daryti, tai aš nieko nedarysiu. Juk, jei Jis nori, tai ir taip įvykdys. Tačiau Jam reikia tavo būvimo Jame, nes tik, būdamas Jame, gali nešti vaisių. Jam reikalingas tavo protas, kad užpildytų jį savo žodžiu ir duotų suprasti bei pažinti Jį. Jam reikalingi tavo jausmai ir širdis, kad Jis užpildytų džiaugsmu, užuojauta, gerumu, kurie padėtų ir įgalintų Jo malonei tekėti per tave. Jam reikalinga tavo laisva valia. Tu buvai išlaisvintas ir tapai laisvu sūnumi, tačiau Jam reikia tavo valios sprendimo, tavo sutikimo - sutikimo tarnauti. Atiduok visa tai į Jo rankas ir tu nustebsi, ką Jis gali padaryti su tavo gyvenimu.

Jūs, broliai, esate pašaukti laisvei! Tikrai tenebūna ši laisvė proga kūnui, bet **meile tarnaukite vieni kitiems.** (*Galatams 5:13*)

Mes esame šakelės vieno vynmedžio, todėl ne tik priimame gyvybės syvus į save, bet ir praleidžiame juos tekėti toliau - į kitas šakeles, kad vynmedis būtų vientisas ir Jo gyvybė pasklistų visur. Tarnaudamas kitiems meile, praleidi Jo gyvybę pro save ir leidi jai tekėti toliau. Tada ji pasiekia net tolimiausias šakeles, kurios laukia naujų jėgų. Todėl, priimdamas Dievo malonę, palaiminimus, aprūpinimą ir gerumą, nepamesk tarnavimo dvasios, nes tik tarnaudamas gauni šviežių jėgų. Tarnavimas – tai atidavimas ir išdalinimas kitiems, tai ne pareigybė (pamokslininkas, pastorius) ar darbai - tai Kristaus Dvasia. Tai ne būvimas pamokslininku ar mokytoju, tai ne pastoriaus pareigybė, kuris kiekvieną sekmadienį moko bendruomenėje, - tai širdies užpildymas Jo Dvasia, įgalinančia tave pasilenkti ir tarnauti. Šventoji Dvasia išlaikys tave kaip tarną, nes tarnavimas yra ne tai, ką darai, bet kas esi.

Būvimas Jame

Pasidavus į Jo rankas ir tapus kabančia šakele, iš pradžių mums gali atrodyti, kad niekas nesikeičia, kad nėra tų žadėtų apčiuopiamų vaisių. Tada pradedame galvoti, kad kažkas negerai ir nepasitikėjimu priešinamės gyvybės tėkmei mumyse. Tačiau dažniausiai, ko mums reikia, tai pasilikti Jame, išlikti kabančia šakele, nepaisant aplinkybių, jausmų ar minčių. Šakelei svarbiausia, kad nenustotų į ją tekėti sultys. Vaisiams subręsti reikia laiko, todėl svarbiausia, kad tu išliktum žalia šakele. Todėl nebijok ir neišsigąsk, nors ir nesimato dar vaisių – pasilik kabančia šakele ir nestabdyk gyvybės tėkmės tavyje.

Jėzus drąsina kiekvieną pasilikti Jame, pasilikti Jo žodyje, kad vaisius spėtų subręsti. Evangelijoje matome daug pavyzdžių, kada užteko, tik pasilikti Jame, kad įvyktų stebuklas. Evangelijoje pagal Joną skaitome apie akląjį, kuris praregėjo. Tačiau kokią kelią jis

praėjo? Pasikvietęs aklą, Jėzus spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis ir liepė jam nueiti iki Siloamo tvenkinio ir nusiprausti.

<>ir tarė jam: “Eik ir nusiprausk Siloamo tvenkinyje”.
(Išvertus “Siloamas” reiškia: “Pasiųstasis”.) Tas nuėjo,
nusiplovė ir sugrįžo regintis. (*Jono 9:7*)

O, kaip mes sušuktumėm iš džiaugsmo, gavę konkretų ir aiškų Jėzaus žodį, kuriam kalnai negali atsispirti. Turbūt daugelis aplinkui džiaugtųsi, plotų ir sveikintų: „Tau kalbėjo Jėzus“. Taip ir mes, iš pradžių išgirstame Dievo žodį ar pranašystę apie pažadus, gausius vaisius ir nuostabų Jo planą mūsų gyvenime. Tada būni pakylėtas ir apsuptas džiaugsmo, palaikymo, pritarimo, o tavo širdis prisipildo tikėjimo, nes tu pagaliau gavai konkretų Jėzaus žodį. Jis pasakė, kad tu praregėsi. Vienintelis dalykas – tau reikia nueiti iki šio Siloam tvenkinio. Nueiti aklam., tik pasitiktint pasakytu žodžiu...

Štai tada prasideda kelias iki šio tvenkinio. Aklasis atsitraukė nuo minios, kuri supo Jėzų ir pajudėjo tvenkinio link. Minia dingo, šurmulyš prapuolė. Nebesigirdėti net Jėzaus. Jie visi liko kažkur už nugaros, o tu pradėjai vienas eiti keliu vis dar būdamas aklas. Taip dažnai ir mums atsitinka. Palaikančiųjų balsai ir konferencijų šurmulyš praeina, mes grįžtame iš surinkimų, bažnyčios ir bendravimo ir vėl liekame vieni su Dievo pažadu. Vis dar akli, bet su Jo žodžiu. Dabar prasideda kelias, kada tu turi vienas praeiti jį, nešinas tik Dievo žodžiu, pasakytu tau asmeniškai. Dabar niekas tavęs nebepalaiko, nesveikina ir nesidžiaugia. Tas palaikymų ir Jėzaus artumo antplūdis pasitraukia, tave palaikantys prapuola. Taip ir šis akklasis ėjo vienas link tvenkinio nusiplauti. Turbūt jį apgulė begalės abejonių ir minčių: „Kvailų, ir tu patikėjai, kad tai įmanoma, kad tai įvyks? Pasižiūrėk, tu gi aklas, niekas nepasikeitė, kur dabar ta minia, kur dabar tavo Jėzus, reikėjo pasilikti su visais ir džiaugtis, gal dar būtum turėjęs galimybę išgyti, bet dabar...Tu likai aklas, eini iki kažkokio tvenkinio ir dar neaišku, ar jį rasi, ar

teisingai nusiplausi, ar prie to tvenkinio ateisi...“ Po tokių minčių tu nebejauti palaiminimo, to dėmesio ir minios pritarimo ir eini vienas. Tačiau tu neši Jo žodį.

Tai kelias, kurį mes visi praeiname, kol subrandiname vaisius. Neleisk, kad Jo sultys nustotų tekėti, nesustok kelyje į Siloam tvenkinį, nors ir kaip tuščia ir tamsu būtų tavo akyse. Įvyks nuostabus dalykas, įvyks stebuklas. Tau einant keliu, vaisiai subręs ir tu juos pamatysi. Nusiplovęs akis, kaip sakė Jo žodis, tu parregėsi. Šį kelią praėjo ir šimtininkas, kada, priėmęs Jėzaus žodį apie tarno išgydymą, pasuko atgal į namus ir ėjo tol, kol nepamatė išgydymo. Šį kelią praeina kiekvienas, kuri turi Jo žodį.

Tu išvysi vaisius savo gyvenime, subrandintus tikėjimu ir meile, tik nesustok eiti, tik nesustok gerti iš Jo gyvybės, tik pasilik Jame. Reikia tiek nedaug - tu jau įskiepytas į vynmedį, tik pasilik. Tu stebėsi, kaip nuostabiai keičiasi gyvenimas, tekant į tave Jo sultims ir, kaip tavo šakelė brandina amžinus vaisius. Augant vaisiams šakelė linksta nuo svorio, nes vaisiai atneša į tavo gyvenimą susitaikymą ir nuolankumą. Tai nuostabus grožis būti palenktam vaisių iki žemės, kad kiti galėtų rašyti ir ragauti juos.

9 SKYRIUS

Dievo jėgos liudijimas

Užtenka pakelti akis į dangų, pažvelgti į neaprepiamus tolius ir juose spindinčias žvaigždes, kai iškart pamatai didžiulę Dievo jėgą, sukūrusią ir laikančią dangaus skliautus, žemės pamatus ir visa, kas juose. Kokia didybė, kokia galybė ir tai, tik stebint akimis apglėbiamą erdvę. Dar labiau užgniaužia kvapą, kada pažvelgi į teleskopų ir palydovų užfiksuotus vaizdus ir nuotraukas su daugybe galaktikų, žvaigždynų, su nesibaigiančiomis erdvėmis, kurioms išmatuoti net nebėra skaičių. Nelieka žodžių nusakyti, kokia Dievo jėga visa tai sukūrė ir išlaiko tai iki dabar. Koks iš tiesų yra neišmatuojamas ir galingas visatos Kūrėjas, kokia beribė galybė ir jėga yra Jame.

Visi trokšta patirti ir pamatyti Dievo jėgą, išvysti iš Jo ženklų, stebuklų ir neįtikėtinų įvykių. Jei Jis Dievas, tegul parodo savo jėgą? Kur yra Dievo jėga, kodėl Jis nepadaro to ir ano mano gyvenime?

Izraelio tauta taip pat laukė ir ilgėjosi Dievo jėgos – jėgos, kuri išvadotų iš Romos imperijos priespaudos, jėgos, kuri atstatytų Izraelio karalystę. Net Jėzaus mokiniai nekantravo patirti ir išvysti šią jėgą – jėgą nuleidžiančią ugnį iš dangaus, jėgą pasodinančią Izraelio karalių į sostą.

Tačiau koks nuostabus, priešingas žmogiškiems lūkesčiams ir viršijantis juos, yra Kristaus liudijimas apie Dievo jėgą.

Apie Jėzų laiške Žydams parašyta, kad tai Jis, per kurį viskas buvo sukurta ir kuris savo žodžio jėga laiko dangaus ir žemės tvirtybes, kad tai Jis, kurio ieškome ir į kurio jėga sukurta grožį žiūrime, stebimės ir norime patirti. Viskas buvo sukurta, yra išlaikoma ir pajungta Jam. Dievas tardavo Žodį, ir atsirasdavo, įsakydavo – ir įvykdavo. Su tokia didžiule Dievo Žodžio jėga sustatyti dangūs ir

žvaigždės - skriejančios ir nenukrentančios, šviečiančios ir neužgesstančios.

Jis, Dievo šlovės spindesys ir Jo esybės tikslus atvaizdas, **viską laikantis savo jėgos žodžiu**, pats nuplovęs mūsų nuodėmes, atsisėdo Didybės dešinėje aukštybėse,..<> (*Žydams 1:3*)

Tačiau Dievas atskleidė ir paliudijo visą savo jėgą, kuri matoma ne pakėlus galvą, bet nuleidus, kai žvelgi į Kristų – Dievo jėgą, skirtą išgelbėti tau. Kristus yra gyvas ir neginčijamas Dievo jėgos liudytojas, kuriame matosi visa Dievo galybė. Tą jėgą, kuri laiko dangaus ir žemės pamatus, vandenynus, ledynus ir kalnus, žvaigždes ir planetas, Dievas parodė matomai Jėzuje Kristuje.

Bet pašauktiesiems - tiek žydams, tiek graikams - skelbiame **Kristų - Dievo jėgą** ir Dievo išmintį. (*1 Korintiečiams 1:24*)

Ši Dievo jėga skirta ne nuleidimui ugnies iš dangaus, ne ženklams ir stebuklams rodyti, bet tau išgelbėti. Anksčiau ši jėga buvo skirta sukūrimui, erdvių išdėstymui ir jų užpildymui. Dievas tardavo Žodį, ir įvykdavo, įsakydavo ir taip atsitikdavo. Tačiau žmonių išgelbėjimui Dievui neužteko tik ištarti Žodį, Jis turėjo Jį pasiųsti į žemę. Todėl Dievas tą Žodį, su kuriuo kurdavo ir kurį ištardavo, kuris turėjo neaprepiamą Dievo jėgą, aprengė silpnu žmogaus kūnu ir pasiuntė į žemę. Dabar Jis pasiuntė ne kurti, bet gelbėti. Anksčiau Dievas džiaugdavosi kartu su savo Žodžiu kurdamas visatą, ištardamas Jį ir matydamas, kaip Dievo jėga viską atlikdavo. Tada Dievo jėga buvo reikalinga sustatyti planetas, užpildyti vandenį ir žemę, tačiau dabar ji buvo skirta ne kūrimui, bet žmogaus išgelbėjimui.

Kristumi Dievas gelbėjo mus – Jėzui dabar neužteko tik būti Dievo lūpose, dabar Jam reikėjo kentėti, kosėti ir springti krauju, nusizeminti ir tarnauti, prakaituoti ir aimanuoti, šauktis Tėvo ir

mirti... Ši Dievo jėga dabar buvo skirta gelbėti. Tą didybę ir neišmatuojamą jėgą, kurią matai toliuose, Dievas parodė Kristuje, kuris atpirko tave. Dievo jėga yra ne tik tolimose galaktikose ar giliose vandenynuose, ji daug arčiau tavęs – ji tavo Viešpatyje.

Aš nesigėdiju Evangelijos, nes ji yra **Dievo jėga išgelbėti** kiekvienam, kuris tiki, pirma žydui, paskui graikui. (*Romiečiams 1:16*)

Kristaus gimimas, gyvenimas ir tarnavimas žemėje, mirtis ir prisikėlimas yra nepertraukiamas ir matomas Dievo jėgos liudijimas. Kristaus gimimas žmogaus kūne, bet iš Šventosios Dvasios, atskleidė Dievo jėgą, kuri paėmusi Dievo žodį, sukūrusį visatą, dangus ir žemę, sumažino Jį iki neįtikėtino mažumo ir paslėpė Marijos išsčiose, kad Jis apsiligtų žmogaus kūnu amžiams. Jei žmogus neturi pakankamai jėgų net įsivaizduoti ir suprasti tai, kas dar, jei ne Kūrėjas, galėjo tai atlikti.

Kristui, pradėjus skelbti Dievo karalystę, mokyti ir tarnauti, daugelis, net ir Jo mokytiniai, laukė, svarstė, klausinėjo, tikėjosi, piktinosi ir nesuprato, kam skirta Dievo jėga ir kodėl Jis nedemonstruoja jos. Kur ta jėga, išlaikanti žemę ir sukūrusi dangų? Priešingai, Jėzus dažnai pasišalindavo ir išeidavo į atokias vietas, kai būdavo “auksinė” proga parodyti stebuklus, arba liepdavo nepasakoti apie jau įvykusius.

Besileidžiant nuo kalno, Jėzus liepė niekam nepasakoti, ką jie matė, kol Žmogaus Sūnus neprisikels iš numirusių. (*Morkaus 9:9*)

Net iki šių dienų, tiek tikintys, tiek netikintys vis dar ginčijasi, kur yra Dievo jėga, ieškodami jos. Vieni ieško jos namuose, kiti išeina į dykumą, kur padauginami duonos kepalai, kiti nesustoja ir pamato stebuklus, tačiau Kristus veda dar toliau, kad pamatytum, kur ilsisi ir laukia tavęs Dievo jėga – Jis veda link kryžiaus, kur Jis paliudijo visą Dievo jėgą, skirta tavo **išgelbėjimui**. Galima

pamatyti daug stebuklų, ženklų ir sutapimų, bet praleisti patį svarbiausią – išgelbėjimą, parengtą Kristaus mirtyje ir prisikėlime.

Nei vienas stebuklas neišgelbėjo žmogaus, jie tik nurodydavo į Jį, kad praregėję, pradėję vaikščioti ir išgydyti, jie sektų iki kryžiaus, ir žvelgdami į Jį, pamatytų Dievo jėgą, galinčią juos išgelbėti.

Ši jėga dažnai būna pasislėpusi, nes nepastebime, kam ji skirta. Mokiniai norėjo nuleisti ugnį iš dangaus, kad panaudoti jėgą prieš tuos, kurie nepriima Kristaus, religingieji siūlė Kristui išgelbėti save, arba parodyti ženklų ir stebuklų. Tačiau buvo tylu. Dievo jėga tyliai vedė Kristų į tą vietą, kur buvo pasirengusi paliudyti visai dangaus kūrinijai Dievo galybę išgelbėti žmogų, suteikti jam amžiną gyvenimą, prikelti iš mirusiųjų ir užvesti į dangų.

Kryžiaus silpnumas ir stiprybė

Kokį nuostabų kelią praėjo Kristus iki ten, kur Dievo jėga buvo apreiškta visai dangaus kūrinijai. Šios beribės jėgos troško, trokšta ir vis dar siekia tiek pasaulio valdovai, karaliai, pavieniai žmonės, tiek ir tamsos jėgos, kurioms nesuprantama ir neprieinama ši jėga, nes jiems nematomas kelias, kuriuo ji ateina. Jėzaus mokiniai, priėmę Jį kaip Mesiją ir Dievo siųstąjį, diena iš dienos laukė šios jėgos pasireiškimo. Jie laukė, kad Jėzus po truputi eis link Jeruzalės, sieks šios jėgos ir stiprės, rodydamas vis daugiau ženklų ir stebuklų. Tačiau Kristus ėjo priešinga kryptimi - keliu, kurio niekas nematė ir nesuprato.

Neįmanoma patirti, pasiekti ir pamatyti Dievo jėgą einant žmogišku keliu, nes toks kelias yra siekti, išsikvoti, išsireikalauti ir stiprėti. Kristus, kuriame apsireiškė visa Dievo jėga, ėjo priešinga kryptimi: atsidavė į Tėvo rankas, atverdamas savo silpnumą – žmogišką kūną, kad Dievo jėga pro pravertą silpnumą įeitų ir, apglėbusi jį, apreiškėtų, koks neišpasakytai galingas yra mūsų Kūrėjas. Kokiomis priešingomis kryptimis juda Dievas ir

žmogus: žmogus siekia jėgos, o Dievas veda į silpnumą. Tą paliudijo mūsų Viešpats.

Nors Jis buvo nukryžiuotas **dėl silpnumo**, bet dabar gyvas Dievo jėga...<> (2 Korintiečiams 13:4)

Jėzus atvėrė ir atidavė Dievui savo vienintelį silpnumą, kurį turėjo – žmogaus kūną. Jo negalėjo niekas įveikti, nustebinti žodžiu ar veiksmu, prie Jo negalėjo prisikabinti nei liga, nei nelaimė. Jis buvo tobulas, todėl niekas negalėjo Jo paliesti iki to laiko, kai Jis atvėrė ir apnuogino savo silpnumą. Viešpats atvėrė savo kūną kančioms, troškuliui, žaizdoms, skausmui, plakimams ir galop mirčiai. Jis buvo nukryžiuotas dėl silpnumo, nes negalėjo pasipriešinti, apsiginti, atsikirsti, jo kūnas buvo silpnas ir jautė skausmą, seko, traukėsi, kraujavo, kol galop mirė. Tačiau niekas nepastebėjo, kad iš tiesų savo silpnumu Jis atvėrė duris Dievo jėgai, kuri buvo pasiruošusi ir laukė, kad parodytų, kokia galybė ir dydybė yra Dieve.

Kada Jėzus buvo suimtas ir kareiviai tyčiojosi ir mušė Jį, Dievo jėga laukė. Kai papirkti liudytojai liudijo prieš Jį ir visa minia reikalavo Jo pasmerkimo, ji laukė. Kai Jėzus seko ir, nebegalėdamas nešti kryžiaus, klupo, ji vis dar laukė. Kai vinių dūriai žalojo kūną ir skausmas apglėbė kiekvieną raumens ląstelę, Dievo jėga laukė ir tylėjo. Kai Jėzus seko, galva svaigo ir pykino, kabant ant kryžiaus, ji vis dar laukė. Kai kiekvienas įkvėpimas raižė Viešpačiui kūną ir mirties šešėlis apglėbė Jį, Dievo jėga laukė ir ilsėjosi. Kai Kristus šaukėsi Tėvo ir išleido paskutinį atodūsi, kai net tie, kurie norėjo laukti, prarado viltį ir jau nebelaukė – Dievo jėga laukė. Kai Kristaus kūnas buvo padėtas į kapą ir užridentas akmuo, kai visas pasaulis ir net visi Jo mylimieji jau nebelaukė – Dievo jėga vis dar ilsėjosi ir laukė... Tačiau, sulaukusi tobulo silpnumo, ji sujudėjo, kaip sujudą vandenys ir, apglėbusi mirusį kūną, prikėlė Jį iš mirusiųjų ir apreiškė tobulą Dievo didybę, jėgą ir galybę. Šis Kristaus liudijimas apie Dievo jėgą nustelbia visą kūriniją, kuri buvo sukurta šia jėga, nes Dievas

dabar ne kūrė iš naujo, bet gelbėjo, kas prarasta, kas pražuvę ir kas mirę. Jis – prikėlė iš mirusiųjų žmogų.

Nėra didesnio stebuklo nei visatoje, nei kūrinijoje, nei žemėje, nei tavo gyvenime, kaip Kristaus prisikėlimas – paliudytas ir vis dar liudijamas. Jo prisikėlimu Dievo jėga tapo matoma, žinoma visoms atvertoms akims, visiems dangaus ir žemės kūriniams. Dievo jėga, įėjo į mirusią sėklą, nukritusią į žemę, apglėbė jėga ir galybe, prikėlė iš mirusių ir užvedė į dangų. Iki dabar šis Dievo jėgos liudijimas yra toks ryškus, kad net netikintieji dėl to nesiginčija, nes visi iki vieno sutaria, kad **tik Dievas** gali prikelti iš mirusiųjų. O... ir tai yra tavo ir mano Dievas.

Koks didingas Kristaus liudijimas apie Dievą, apie Jo jėgą ir didybę. Jis parodė, kad Dievo silpnybė stipresnė už žmones, už nuodėmę ir mirtį. Tik per silpnybę sužibėjo Dievo jėga ir nugalėjo.

Dievo kvailystė išmintingesnė už žmones ir Dievo silpnybė stipresnė už žmones. (*1 Korintiečiams 1:25*)

Dabar tave gelbėja ne Žodis Tėvo lūpose, bet Žodis kalbantis Kristuje nuo kryžiaus, nes Jis buvo pasiūstas, kad pasiektų tave. Priėmus šį liudijimą, į tavo gyvenimą įsilieja gelbėjanti Dievo jėga, kuri anksčiau kūrė žvaigždynus ir stumdė kalnus, o dabar – ji išgelbėjo tave ir veda link danguje laukiančio Tėvo.

Mat žodis apie kryžių tiems, kurie žūsta, yra kvailystė, bet mums, išgelbėtiems, jis **yra Dievo jėga**. (*1 Korintiečiams 1:18*)

Kristaus liudijimas apie Dievo jėgą stiprės ir ryškės tavyje su kiekviena diena. Kaip? Tai žodis apie kryžių. Šis žodis skirtas ne tik pirmą dieną, kai priimi išgelbėjimo žinią, bet skirtas kiekviena dieną. Iš čia trykšta beribė Dievo jėga - ta pati, kuri verčia ir lipdo

kalnus, ta pati, kuri sustato planetas ir ta pati, kuri prikėlė Kristų iš mirusiųjų. Ji dabar yra tavyje.

Žodis apie kryžių skirtas kasdieniniam gyvenimui - žodis apie Dievo jėgą, kuri ieško, kas silpna ir maža, kuri ieško tobulo silpnumo, ieško to, kas patikėtų savo silpnumą į Dievo rankas, kad ir Jo jėga galėtų parodyti neišsemiamą Dievo galybę. Tai, kas silpna, maža ir mirė, Dievo jėga pakelia, sustiprina, išaugina ir atgaivina.

Kaip ir Jėzus žemėje, taip ir mes savyje nešiojame neišsenkamą Dievo jėgą ir esame vedami Jo Dvasios žmogiškai prigimčiai nesuprantamu ir priešingu keliu. Ji veda mus link Jo kryžiaus, link Jo silpnumo, kad ir Jo jėga lygiai taip pat paliudytų apie Dievo galybę.

Nors **mes irgi silpni Jame**, bet jums gyvensime su Juo Dievo galybe. (*2 Korintiečiams 13:4*)

Atverk savo silpnumą Dievui ir Jis apgobs jį savo stiprybe. Keista, bet mes lengvai patikime į Dievo rankas savo privalumus, stiprybę ir plusus ir meldžiamės karštai: „Dieve naudok mane, imk tai“. Tačiau pačias silpniausias vietas, skaudžiausias žaizdas paslepiname taip giliai, kad niekas prie jų neprisiliestų, net Dievas. Dažnai drebame ir bijome Jam patikėti tai, kas silpna, nes mums gėda ir nejauku atlapoti Jam visą širdį ir leisti paliesti savo silpnybę ir giliausią žaizdą.

Nebijok Dievo jėgos, kuri įeis į pačia slapčiausią tavo vietą, į giliausią žaizdą, į senai į kampa padėtą Dievo pažadą, į drebančias tavo rankas, kurios laiko sužeistą širdį ir bijo kiekvieno prisilietimo. Nebijok Viešpaties, atiduok tai, kas silpna Jam, patikėk į Jo rankas, nes Jis apriš tavo žaizdą, išgydys širdį, apglėbs tavo silpnumą savo jėga ir iškels aukštai kaip ginklą, kuriuo parodys savo galybę, nes tavo silpnumas Jo rankose pavirs stiprybe ir Dievo jėga kitų gyvenimuose.

Savo gyvenime tai matė ir pergyveno apaštalas Povilas. Viešpats paliudijo Povilui, kad jis nebijotų silpnumo atiduoti Jam ir pasitikėtų Viešpačiu, nes būtent šiuo silpnumu Dievo rankose buvo palaimintos bažnyčios, nes tada Dievo jėga, radusi atvertas duris į Povilo silpnumą, pakėlė jį ir milžiniška jėga išsiliejo kituose. Nors Povilas atrodė silpnas, tačiau kiti tapo stiprūs.

Bet Viešpats man pasakė: „Pakanka tau mano malonės, nes **mano stiprybė tampa tobula silpnume**“. Todėl mieliausiai girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs. (*2 Korintiečiams 12:9*)

Supratęs tai, Povilas iki galo atvėrė duris Dievo jėgai, kad ji paimtų į rankas visą jo silpnumą ir menkumą ir naudotų, kaip ginklą. Mes taip norime būti stiprūs, kad pradedame siekti tai savo jėgomis. Kada gyvenime susiduriame su problemomis ir pradedame priešintis Dievo Dvasiai, kuri veda mus ir nori panardinti į Jo silpnumą, mes dažnai kovojame, išpažįstame tikėjimu garsiai savo stiprybę, ieškome išeities iš susidariusios situacijos, bandome iškalbėti garsiai visus teigiamus „tikėjimo išpažinimus“, tvardyti ir šypsotis, o situacija nesikeičia, bet tarytum silpnėja. Tada nepastebime tos išeities, kuri parengta Dievo Dvasios, nes tai vienintelė išeitis, kuri mums nepatinka – paklusti ir atverti savo silpnumą Dievo jėgai, pasiduoti į Jo rankas ir leisti vedamam link Jo kryžiaus, kur laukia Dievo jėga. Ji laukia tobulo tavo silpnumo, kad apreikštų neišpasakytai didelę jėgą kituose. Dažnai mes tai įvardiname kaip išbandymus, kuriuose mums reikia įsitempti ir atstovėti, tačiau viskas, ko trokšta Šventoji Dvasia, yra tai, kad mes pasiduotumėm Jos vedimui, taip priešingam žmogaus prigimčiai ir keliui - atverti Jam kelią į savo silpnumą.

Tokiais momentais mes esame spaudžiami iš visų pusių, suglume ir parblošksti, ieškodami priežasčių ir klaidų, negerų išpažinimų ir liūdime dėl savo silpno charakterio. Tačiau, kokia didi Dievo jėga veikia mumyse, nes neįvykus jokiai žemės drebėjimui ar ženkliui

danguje, nesant net aureolei, mes kažkodėl einame ir keliamės, esame išgelbėjami ir nesugniuždomi. Nors vis atrodome silpni, tačiau nenugalimi.

Mes visaip **spaudžiami**, bet nesugniuždyti; **suglumę**, bet nenusivylę, **persekiojami**, bet nepalikti; **parblošti**, bet nežuvę. (*2 Korintiečiams 4:8-9*)

Iš kur ta galybė? Ar iš to, kad sukaupiami paskutiniai lašeliai kantrybės, ar iš to, kad vos ne vos pavyksta išstovėti, iškentėti ir išgyventi? Ne. Ji iš Dievo, kuris vis dar veikia žodyje, paslėptame Kristaus kūne ant kryžiaus – žodyje apie kryžių. Tai toks ryškus liudijimas apie Dievo jėgą, kad niekas negali pagalvoti, kad ji ateina iš mūsų molinių indų nes mato mus silpnus. Tačiau yra paslėptas ir nematomas kelias, kurio liejasi beribė išgelbėjimo jėga – tai mūsų silpnumas. Tada tu gali sušukti, kaip sušuko apaštalas Povilas, kad tik tada esi galingas, kai atro dai, išlieki ir būni silpnas.

Patenkintas tad silpnumu, paniekinimais, sunkumais, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, **būdamas silpnas, esu galingas**. (*2 Korintiečiams 12:10*)

Stiprumas ir silpnybė mumyse

Jėzus savo gyvenimu, mirtimi ir prisikėlimu liudijo, kad Dievo jėga skirta kitų gelbėjimui. Nors Jis buvo nukryžiuotas dėl silpnumo, tačiau galinga išgelbėjimo jėga dabar veikia mumyse. Jame veikė silpnumas, o mumyse jėga. Šis nuostabus Dievo jėgos veikimas ir stiprybės šaltinis iki šiol daugeliui nesuprantamas, nes Dievo jėga visada nukreipta į kito išgelbėjimą, kito sustiprinimą, kito palaiminimą, tuo tarpu kai mes, norime ją matyti savyje – parodančią ir atskleidžiančią mūsų stiprybę. Todėl iki šiol, net ir tarp krikščionių, taip sunkiai suvokiama, kas yra stiprybė ir

silpnumas, stiprus ir silpnas krikščionis, kam skirta ir reikalinga Dievo jėga ir stiprybė.

Kas yra stiprus krikščionis, kaip tai sužinoti ir pamatyti? Galbūt įsivaizduoji, kad stiprus yra tas, per kurį galingai veikia Dievo Dvasia, per kuri Viešpats gydo ligonius ir išvarinėja demonus, daro ženklus ir stebuklus. Tačiau Jo žodyje parašyta, kad VISUS įtikėjusius lydės šie ženklai – tiek stiprius, tiek silpnus. Tada, galbūt, stiprus yra tas, kuris išmano Jo žodį, moka hebrajų ir graikų kalbas, gali mintinai pacituoti Bibliją, gali išmintingai atsikirsti prieš bet koki argumentą. Tačiau Jo žodis nesako, kad toks krikščionis stipresnis. Tai, kas yra stiprus krikščionis?

Jei pamatytum stipruolį, kuris pakelia didelį svorį, o kitą, šalia stovintį, kuris tai nepakelia, pasakytum, kad tas, kuris pakelia didesnį svorį ir yra stipresnis. Taip pat ir dvasiniame pasaulyje. Tas, kuris pakelia silpnuosius ir yra stipresnis.

Mes, stiprieji, turime pakęsti silpnųjų silpnybes ir ne sau pataikauti. (*Romicėams 15:1*)

Dievo žodis atveria nuostabią paslaptį - kam tau duota stiprybė ir kaip ją ugdyti. Ji duota tarnauti kitiems ir pakelti silpnuosius. Tu nesužinosi, ar esi stiprus, jei nenešiosi kitų naštu. Dievo stiprybė duota, kad pakeltum silpnesnį, bet nesididžiuotum, kad paneštum jį, paguostum, aprištum, padrašintum ir parodytum visą meilę ir dėmesį, kaip ir Kristus tau. Apie šią stiprybę paliudijo Kristus.

Jėzus trejus metus vaikščiojo su savo mokytiniais, kurie buvo tokie skirtingi, dažnai nesuprantantys, besiginčijantys, besipykstantys, nustebę, pilni baimės ir nepamatuojamos drašos, su didžiule iniciatyva ir atsitraukiantys, pavydulingi, siekiantys sau garbės ir besirūpinantys vargšais. Jėzus jiems nepriekaištavo, neatstūmė ir net nevertė melstis. Tik praėjus ilgam laiko tarpui, neištvėrė Jo mokiniai patys paprašė, kad Jėzus pamokytų juos melstis. Jėzus visa laiką vaikščiojo ir buvo kartu, nepaisant jų

nuopolių, ginčų, skirtumų ir charakterio. Jei Viešpats vadovautųsi dvasine pažanga, tikėjimo ir pažinimo lygiu, tai būtų įsteigtos dvylika skirtingų bažnyčių. Petras būtų galėjęs įsteigti bažnyčią, kurioje akcentuotų tikėjimo stiprumą ir daugelis toje bažnyčioje vaikščiotų vandeniui. Jokūbas ir Jonas būtų galėję įsteigti bendruomenę, kurios nariai siektų kuo arčiau būti prie Jėzaus, prie Jo sosto – iš kairės ir iš dešinės. Jie juoktųsi ir nepriimtų Petro bendruomenės, laikytų ją mažesne, nes tai bendruomenė, kurios vadovas išsižadėjo Jėzaus. Kitų mokinių bendruomenės nepriimtų ir laikytų išdidžiais Jono ir Jokūbo bažnyčias, nes jie drąsiai ir atvirai siekė Jėzaus artumo ir šlovės. Kada žvelgiame į jų charakterius ir skirtumus, matome, kokie jie skirtingi. Tačiau juos visus vienijo Kristus, kuris priėmė ir buvo kartu su jais. Kas benutiko, per kokius didelius skirtumus ir tikėjimo išpažinimus perėjo mokiniai, Jėzus jų nepaliko – pakilusių ar puolusių, stipriau tikinčių ar mažiau. Jėzus kantriai nešė juos. Būdamas stipresnis, Jis tarnavo jiems ir viešai parodė, kam reikalinga ši stiprybė. Jis juos priėmė ir pasiliko kartu visą laiką – gyvendamas, mirdamas ir prisikėlęs. Todėl Kristaus stiprybė liejosi į Jo mokytinius, kad ir jie galėtų ta pačia jėga tarnauti kitiems ir priimti kiekvieną, nepaisant charakterio ir esančių skirtumų.

Todėl **priimkite vienas kitą**, kaip ir Kristus jus priėmė į Dievo šlovę. (*Romiečiams 15:7*)

Apaštalas Povilas bendravo ir lankė tokias skirtingas bažnyčias, kuriose buvo nevienodas tikėjimo ir pažinimo lygis, vienur gausiai veikė dvasinės dovanos, kitur ne, vienos bažnyčiose buvo trūkumas, kitose – perteklius, vienur jį priimdavo atvira širdimi, kitur užtrenkdavo duris. Bet jis visus juos mylėjo, kaip tuos, kurie priklauso Kristui. Jis nesistengė atskirti dvasingesnių nuo “kūniškų”, bet priimdavo kiekvieną, kaip jį priėmė Kristus. Povilas neliepė greitai suvienodinti pažinimą, tikėjimo lygį ar panaikinti kitus skirtumus. Jis tik prašė, maldavo atsiklaupęs ir ragino augti meile ir priimti vienas kitą. Dažnai vienintelis dalykas, ko mums reikia – tai tik priimti. Priimti, neužveriant

širdies, priimti taip, kaip Kristus tave priėmė. Prisimink, kaip Kristus tave priėmė ir koks tu buvai tada – dvasingas, pilnas pažinimo? Bet koks Jo dėmesys, meilė, rūpestis, pripažinimas ir malonė apgaubė tave. Todėl Povilas ir pats rodė pavyzdį. Daugelis dabar net nebendrautų su Korintiečių bažnyčia, kurioje buvo nuodėmės didesnės nei pagonyse, kurioje buvo, pasak Povilo, tiek daug kūniškumo. Tačiau jis, ne tik kad nenusisuko nuo jų, bet priešingai – rodė didelį dėmesį ir rūpestį jais.

Silpno tikėjimo žmogų **priimkite**, bet venkite ginčų dėl skirtingų nuomonių. (*Romiečiams 14:1*)

Priimti – reiškia būti ir eiti kartu, eiti kartu iki galo, iki Kristaus sosto, kad ir gyvendami, ir mirdami, ir vargdami, ir karaliaudami būtume kartu. Ši Jėzaus stiprybė artina tave ne tik prie Jo širdies, bet atveria kelia ir į kitų širdis.

Koks nuostabus kelias į Dievo jėgą, kuri parodė mums Kristus. Jis paprastas ir neišvaizdus, bet tikrai atvedantis ten, kur tavęs laukia Dievo jėga.

10 SKYRIUS

Liudijimas ir skelbimas

Koki nuostabų liudijimą apie Dievą, Jo širdį, gailestingumą, meilę ir atleidimą, išgelbėjimą, teisingumą ir bendrystę atvėrė mums Kristus. Jis nekviečia tavęs tam, kad perpasakotum kitiems Jo gyvenimo istoriją ar patvirtintum tai, kas įvyko, kad pasakotum kitiems, kaip reikia elgtis ar ko negalima daryti. Jis siūlo žymiai daugiau negu istorija, pasakojimas ar įsakymas. Jis siūlo tą patį ir tikrą savo gyvenimą – siūlo tapti Jo liudytoju.

Kristaus liudijimas tai ne tai, apie ką pasakoji, bet kuo TAMPI. Viešpats trokšta, kad tu ne liudytum, bet taptum liudytoju. Tokiu tave įgalina būti Šventoji Dvasia, kuri gyvena tavyje ir kuri laiko tavo širdyje liudijimą apie tavo Gelbėtoją ir Viešpatį, augantį ir stiprėjantį kiekvieną dieną.

Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jėgos ir **tapsite mano liudytojais** Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir lig pat žemės pakraščiu“.
(*Apaštalų darbai 1:8*)

Dažnai, kai norime paliudyti apie Kristų, renkame žodžius, galvojame, kaip apie tai papasakoti, kaip išsireikšti ir atremti begale argumentų ir prieštaravimų, kaip teisingai išdėstyti savo mintis pagal Dievo žodį, kaip kalbant nesusinervinti ir neišsigąsti, kaip įtikinti ir “atversti”. Tada visas mūsų dėmesys nukrypsta į tai, ką mes pasakojame. Tačiau Viešpats savo mokytiniams sakė ir drąsino juos, kad jie nesijaudintų ir negalvotų, ką ir kaip pasakoti, nes pati Šventoji Dvasia įdės žodžius ir kalbės jų lūpomis.

Kai suėmę jus ves, **nesirūpinkite ir negalvokite iš anksto, ką kalbėsite**. Kalbėkite tai, kas tą valandą bus

jums duota, nes kalbėsite ne jūs, o Šventoji Dvasia.
(*Morkaus 13:11*)

Tie liudijimo žodžiai ateina iš gyvenimo, kuris yra tavyje, iš Kristaus liudijimo, augančio ir ryškėjančio, nes svarbu ne tai, ką pasakoji, bet kas esi. Todėl ir apaštalas Povilas laiške Korintiečių bažnyčiai džiaugiasi tvirtėjančiu Kristaus liudijimu juose.

<> ir Kristaus liudijimas jumyse tapo tvirtas...<> (1 Korintiečiams 1:6)

Tai nereiškia, kad jie vis dar abejojo, ar Kristus yra Mesijas, ar Jis yra Dievo Sūnus, ar kad Jis išgelbėjo juos. Bet tas realus ir veikiantis Kristaus liudijimas tapo matomu, tvirtu ir nešančiu vaisių kituose.

Apaštalas Petras savo laiške skatina ir drąsina mus būti pasirengusius duoti atsakymą apie mumyse gyvenančią viltį.

Šventu laikykite Viešpatį Dievą savo širdyse, visada pasiruošę atsakyti kiekvienam klausiančiam apie jumyse esančią viltį romiai ir pagarbiai...<> (1 *Petro 3:15*)

Tačiau kam skirtas šis atsakymas ir kas užduos mums tą klausimą? Stebint tavo gyvenimą, aplinkiniai trokšta regėti tikrą ir autentišką Kristaus liudijimą - liudijimą apie Dievą, koks Jis yra. Kažkas aplinkinius paskatins stebėtis ir paklausti – iš kur ta Kristaus meilė, Jo kantrybė, pasiaukojimas, gailestingumas, iš kur ta amžinojo gyvenimo viltis? Jų akys trokšta išvysti Kristaus liudijimą – liudijimą apie Jo malonę, kada mes rūpinamės kitais, liudijimą apie Jo meilę, kad aukojame, nešame kitų naštas, liudijimą apie Jo jėgą, kada mes silpni, bet stiprinantys kitus, liudijimą apie Jo turtus, kada mes išdaliname, liudijimą apie Jo nuolankumą, kada mes vertiname kitus labiau nei save. Jų širdys ištroškę pamatyti Kristaus liudijimą, nors taip dažnai mes

brukame tik pasakojimą, nesulaukę klausimo, nes nematant Kristaus liudijimo mummyse, nėra ko ir apie ką klausti. Tada liudijimas tampa pasakojimu be klausimo, brukant tuščią dogmą, tarytum skambėjimą be melodijos.

Jei gautum laišką, kuriame būtų nurodyta, kad valstybė atleidžia tave nuo mokesčių ir nurašo visas buvusias skolas, be to - ji nuo šiol mokės tau kiekvieną mėnesį pašalpą, išskirs nemokamą gyvenamą plotą ir maitinimą. Nesuprasdamas tokios naivios, geros ir paprastos žinios, vienintelis dalykas, į ką tu atkreipsi dėmesį, tai, ar laiškas yra originalas ir, kas jį pasirašė. Tik tai apspręs, ar tu priimsi ir šio laiško turinį. Taip yra ir su Kristaus liudijimu. Ne tai, ką tu pasakoji yra svarbu klausantiems, bet, kas pasirašė tavo pasakojimą ir, ar matosi tavyje originalas. Jie ieško autentiško ir originalaus antspaudo ir pėdsako, o ne klaidų mūsų pasakojimuose. Tą pėdsaką gali įrėžti tik Šventoji Dvasia – tikrą Kristaus charakterio pėdsaką ir ženklą “Aš esu tavyje”. Tau kalbant, aplinkinių akys stebėsis, klausdamos: „Kažkas prisilietė prie šio žmogaus širdies, kažkas paliko antspaudą joje“. Tik pamatę antspaudą, jie pradės skaityti ir laišką.

Jūs pasirodote esą Kristaus laiškas, mūsų tarnavimu parašytas ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmens plokštėse, bet gyvų širdžių plokštėse. (2 *Korintiečiams 3:3*)

Apaštalas Povilas savo laiškuose bažnyčioms dažnai džiaugiasi, kad jų meilė ir tikėjimas tapo matomi ir žinomi, taip, kad jam nebereikia mokyti ir skelbti. Kristaus laiškas tuose tikinčiuose tapo MATOMAS, todėl ir skaitomas – skaitomas ne konferencijoje ar surinkime, bet skaitomas iš arti, kada tavo širdis prieina taip arti prie kitos, kad galima įskaityti Dievo Dvasios įspauistas raides.

Skaitydami apie apaštalo Povilo gyvenimą, pastebime, koks nuostabus ir vaisingas buvo jo gyvenimas, kaip ryškiai ir galingai

jame matėsi Kristaus liudijimas. Jis buvo pašauktas liudyti ir skelbti gerąją naujieną.

<> nes tu būsi **Jo liudytojas** visiems žmonėms, **skelbdamas**, ką girdėjai ir regėjai. (*Apaštalų darbai 22:15*)

Šiuose žodžiuose Dievo Dvasia apreiškia Povilui, kad jis bus liudytoju, todėl ir skelbs Evangeliją. Skelbimas be liudijimo yra tik informacija ir nuoroda. Povilas nebuvo pašauktas tik liudyti, bet jis TAPO liudytoju, todėl ir skelbė. Povilo skelbimas buvo autentiškas, tikroviškas ir pritraukiantis prie Kristaus, bet ne prie savęs. Povilas laiške Tesalonikiečių bažnyčiai pasidalina pačiu paprasčiausiu Dievo žodžio skelbimo būdu, kuris yra ne metodas, principas ar „7 žingsniai į sėkmingą evangelizavimą“, bet dalinimasis gyvenimu. Povilas buvo liudytoju ir pasidalino su kitais ne tik Evangelija, bet ir gyvenimu.

Taip jus mylėdami, troškome pasidalyti su jumis ne tik Dievo Evangelija, **bet ir savo gyvybe**, nes tapote mums brangūs. (*1 Tesalonikiečiams 2:8*)

Todėl Dievas ir laikė Povilą tinkamu, nes jis sekė Kristaus pėdomis. Jėzus ne tik skelbė dangaus karalystės naujieną, gydė ligonius, išvarinėjo demonus, mokė, darė stebuklus, bet ir pasidalino savo gyvenimu – atiduodamas jį už mus. Kristus tai darė iš meilės, pats paliudydamas, kad nėra didesnės meilės, kaip guldyti gyvybę už kitus. Povilo tarnavime šis pasiaukojimas ir dalinimasis gyvenimu su kitais atvėrė duris Dievo Dvasios veikimui.

Niekas neturi didesnės meilės kaip tas, kuris savo gyvybę už draugus atiduoda. (*Jono 15:13*)

Skelbimas be liudijimo yra, kaip Evangelijos pateikimas be gyvenimo, todėl Dievo Dvasia veda mus taip, kad mes skelbtumėm gyvenimą.

Ji atveda mus prie nusilpusio, kad mes pastiprintumėm, Ji parodo nemylimą, kad mes sušildytumėm jo širdį, Ji atveda nuskurdusį, kad mes Ji praturtintumėm. Todėl nenustebk, jei tavo kelyje atsiras tų, kuriems reikės ne informacijos, bet gyvenimo.

Dažnai mes galvojame, kad žmogui reikia stebuklo, kad jis įtikėtų, todėl siekiame ir trokštame kuo daugiau pamatyti ir parodyti ženklų ir stebuklų. Mums tai atrodo pats greičiausias ir efektyviausias kelias. Nepastebėdami, pradedame skelbti stebuklus be turinio, siekdami, kad jie atvestų prie Jėzaus. Tačiau Evangelijoje Jėzus parodė, kad stebuklai be žinios ir be gyvenimo prikausto tik trumpam dėmesi. Pažindamas tik Jo jėgą, bet nepažindamas Jo širdies, tu nusiviksi ir pasipiktinsi Juo. Didelė minia matė, kaip Jėzus padaugino duoną, todėl sekė Jį, tačiau ilgai neištvėrė ir išsiskirstė. Taip pat didelė minia suplaukė į Jeruzalę ieškoti ir pamatyti Jėzų, nes girdėjo apie Jo stebuklą, kada buvo prikeltas iš mirusiųjų Lozorius. Tačiau pabaigoje jie neapkentė Jo.

Taigi dabar liudijo minia, buvusi su Juo, kai Jis pašaukė Lozorių iš kapo ir prikėlė iš numirusių. Žmonės **todėl ir išėjo Jo pasitikti**, kad buvo girdėję Jį padarius tą ženklą. (*Jono 12:17-18*)

Stebuklai ir ženklai skirti patvirtinti žinią, kurią skelbia Viešpats. Jie nukreipia akis į Jėzų ir pasitraukia, palikdami tave prieš Jį vieną, kad tu priimtum Jėzų į savo širdį iš meilės. Jie patarnauja Jam, kaip kelrodžiai ir žymekliai, nurodantys, kur vedama tavo širdis, jie nurodo kelią ir uždeda antspaudo, patvirtindami malonės žinią, kuri skirta tavo išgelbėjimui.

Tačiau jie ten išbuvo daug laiko ir drąsiai kalbėjo Viešpatyje, **kuris liudijo savo malonės žodžius** ir per jų rankas darė ženklus ir stebuklus. (*Apaštalų darbai 14:3*)

Tačiau Dievas suteikia nuostabią malonę Ji mylinčioms širdims. Kada tu prisiriši prie Jo ir tarnauji iš meilės, kada pasiduodi Jam be sąlygų ir visam laikui, tada pamatai stebuklą, kurie įmanomi, tik pažįstant Jo širdį. Marija Magdalieta sekė ir tarnavo Jėzui iš meilės, net ir po Jo mirties nenustojusi dėl Jo gyventi. Ji pirmoji ir vienintelė pamatė prisikėlusį Jėzų, dar neužengusį pas Tėvą. Šis neapsakomas, bet tylus stebuklas, yra tarytum, atsakas į mylinčios širdies plakimą.

EPILOGAS

Taigi, koks yra Dievas?

Aš taip pat norėjau sužinoti atsakymą į šį klausimą. Atsakymų buvo tiek daug, ir tokių skirtingų, kad nei vienu iš jų nenorėjau tikėti. Kaip pasirinkti teisingą atsakymą ir susigaudyti tokioje painiojoje doktrinų, normų, patirčių, moralės, religijų, pamokymų ir gąsdinimų, kaip nepasiklysti šiuose takeliuose ir labirintuose, kaip gauti asmeninį Dievo liudijimą, jei Jis gali paliudyti? Neradęs atsakymų, likau su svajonėmis, kurias matė tik Dievas.

Tačiau, išgirdęs žinią apie Kristų, apie Dievo Sūnų, kuris mirė už mane, kuris yra realus, tikras, veikiantis ir parodantis, koks yra Dievas, aš gavau Jo asmeninį liudijimą, kurio niekas negali paneigti, pakeisti ar pavogti. Gavau jį viduje, kaip nepaneigiamą Jo būvimo įrodymą, kaip kelią, išvedantį iš painaus labirinto. Kaip džiaugėsi širdis, sužinojusi, kad yra Dievas ir pamačiusi Jėzų Kristų. Šis patyrimas, kad Dievas yra ir, kad Jis toks, koks yra Kristus, buvo nuostabus ir ryškus, koks ryškus yra naujo žmogaus gimimas. Nuo tada prasidėjo mano kelias į Jo pažinimą – koks Jis yra.

Man taip norėjosi pamatyti ir patirti Jo darbų, stebuklų ir veikimo, kad viską pametęs, troškau Jo jėgos, dvasinių dovanų ir realaus stebuklingo gyvenimo. Ir tą mačiau savo ir kitų gyvenimuose. Tuo metu, jei kas paklausdavo, kokia mano pati įsimintiniausia diena, koks didžiausias Dievo patyrimas, kurį pergyvenau ir, koks arčiausias ir realiausias prisilietimas prie Kristaus įvyko mano gyvenime, aš nedvejodamas prisimindavau Šventosios Dvasios krikštą, kada Ji nužengė ir užpildė mane kitomis kalbomis ir, kada pajutau Jos jėgą, cirkuliuojančią visu mano kūnu. O, koks tai buvo krikštas, koks tai buvo patyrimas, nepaliekantis nei menkiausios abejonės Jo būvimu, jėga ir darbais. Prisimindavau ir visas Dievo sakytas pranašystes ir regėjimus apie

Jo pažadus ir planus. O, kaip jie mane stiprindavo, todėl aš dar labiau trokšdavau Jam tarnauti Dvasios jėgoje. Prisimindavau ir Dvasios dovanas, kurių taip siekiau ir kurių Jis suteikė. O, kokia tai buvo malonė ir jėga. Aš stebėjau Jo jėgą ir stebuklus savo ir kitų gyvenimuose ir bėgau paskui. Stebėjausi išgydymais, neįtikėtinais „sutapimais“, stebuklingu aprūpinimu ir Dievo veikimu. O, kaip tai buvo nuostabu, kaip tai jaudino širdį.

Tačiau atėjo diena, užklupusi mane be ženklų ir stebuklų, be konferencijų ir šlovinimo, kada likau vienas su maža dalele Dievo pažinimo, - Dievo, kuris turi jėgą, dovanas, išgydymus ir daro stebuklus. Tuo metu nuodėmė ir tamsa grįžo į mano gyvenimą, kada suklupęs ir nepažindamas, koks yra tas, kurio jėgos troškau, aš apsisukau atgal ir palikau Tėvą. Aš žinojau, kad Jis numirė už mane, kad Jis atleidžia ir yra gailestingas, teisingas ir mylintis. Aš tai žinojau, bet nepažinau.

Ar galėjo mane išlaikyti prie Jėzaus Jo darbai, jėga, ženklai, palaiminimai ir dovanos, kurių taip troško mano širdis? Ar galėjo ši jėga man atleisti ir suteikti bent troškulį ar mažiausią norą grįžti atgal? Todėl daugelį metų gyvenau taip, kaip gyvena pabėgęs iš namų: maištingai, savarankiškai, be noro, jėgų ir vilties sugrįžti.

Ar gali įkrikęs į gilią duobę, silpnas ir išsekęs žmogus, išlipti ir išsikapstyti pats? Ar gali kieta ir tuščia širdis būti vėl užpildyta troškulio ir jėgų grįžti pas Tėvą? Aš tikrai negalėjau.

Tačiau atėjo diena, kada neprašyta, neieškota Dievo malonė atsivėrė ir užpildė širdį noru ištarti tik vieną žodį – “atleisk”. Šis žodis pakeitė viską, akimirksniu nuplovęs visą purvą ir nuėmęs didžiulę kaltės ir pasmerkimo naštą. Jis vėl įžiebė viltį ir tikėjimą bei suteikė jėgų pažvelgti į Kristų, kuris už mane numirė, kuris yra ištikimas ir gailestingas. Tada priėmiau patį didžiausią turtą, patį didžiausią brangakmenį, kurį nešioju iki šiol – Dievo atleidimą. Jis toks tikras, realus ir matomas, kad jo neįmanoma nepastebėti. Ta dieną neįvyko jokio stebuklo, nesudrebėjo žemė,

aš net nebuvo nuo nieko išgydytas, joks Dievo tarnas nepamokslavo ir negraudino, jokia pranašystė ar paraginimas neskambėjo širdyje. Neieškodamas aš suradau, neprašydamas, gavau. Tai Jis mane surado ir ištraukė. Užteko vieno žodžio – „atleisk“ ir neapsakomas turtas įėjo į mano širdį.

Ir šiandien, kada pažvelgiu atgal ir pagalvoju, kokia diena yra pati gražiausia, koks Dievo pažinimas ir patyrimas yra brangiausias ir stipriausias? - aš su nuostaba ir dėkingumu prisimenu Dievo jėgą ir stebuklus, Šventosios Dvasios krikštą, pranašystes ir išgydimus, bet nei viena diena negali prilygti tam turtui, kuris nusileido iš dangaus tą dieną, kada pasakiau – „atleisk“. Tai didžiausias Dievo stebuklas, nes Jis atvėrė ir parodė ne savo jėgą ir darbus, bet širdį. Jis iš tiesų yra ištikimas, mylintis ir gailestingas. Aš ne tik skaičiau apie tai – aš žinau. Todėl dabar norėčiau papasakoti ne apie Jo darbus, bet apie Jo širdį.

Taigi, koks Jis? Jis – nuostabus...

Kūdikis mums gimė, sūnus mums duotas. Ant jo peties viešpatavimas, jis bus vadinamas **Nuostabasis**, Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis. (*Izaijo 9:6*)

Vienas iš daugelio krikščionių...

Kristaus liudijimas

© 2010 Gerimantas Gaigalas

Visos teisės saugomos. Be autoriaus sutikimo šios knygos negalima perspausdinti ar kaip kitaip dauginti ir kopijuoti.

ISBN 978-1-4461-6056-5

Citatos naudotos iš lietuviškojo Kosto Burbulio Biblijos vertimo, leisto 1996.

Dėl nemokamų šios knygos egzempliorių galima kreiptis adresu jotikslas@gmail.com